

INVESTICE DO UMĚNÍ

Český talent ve světě

Uspěť za hranicemi není snadné. Čeští umělci většinou sázejí na renomované galerie.

Hry s tělesností

Eva Kotátková oslovuje široké publikum a patří mezi největší talenty své generace.

Skrytá galerie

Ještě nejsou na výsluní, ale umí zaujmout. Žižkovská galerie probouzí silné tvůrce.

M Magnus Art
Galerie J&T Banky

tušení nespatřeného

po—so 12—20 h
vstup zdarma
Sokolovská 700/113a, Praha 8
galeriemagnusart.cz

**výstava děl
ze společné sbírky
pěti přátel fivewords**
—

15/10/25—17/1/26

OBSAH

Prorazit v zahraničí

04-09

Talent a píle jsou základ. Pro mezinárodní úspěch je ale třeba i vědět, jak je možné prorazit. Proto i za těmi nejlepšími umělci stojí často schopné galerie.

Žebříček nejlepších

10-11

Kdo patří mezi želízka v ohni u českých sběratelů? A kolik se za umění u nás utrácí? Nové shrnutí nabízí Art Report 2025, který vzniká ve spolupráci s J&T Bankou.

O těle i předsudcích

12-15

Eva Koťátková se řadí mezi největší soudobé talenty umělecké scény. Její tvorba je i reakcí na problémy současné doby a stereotypní uvažování.

Skrytá galerie

16-19

Nabízí obrazy ještě nepříliš známých tvůrců z uměleckých škol. Galerista Filip Kartousek z Hidden Gallery za nimi ale tuší velký potenciál.

Mezi hudbou a uměním

20-24

Rudolf Brančovský žije ve dvou uměleckých světech, hudebním a malířském. Největší radost má z toho, když si někdo koupí svůj vůbec první obraz právě od něj.

Katalog

25-35

Která díla se právě teď objeví v prestižních aukcích? A o které umělce je největší zájem? Přinášíme přehled.

Bez kvalitní galerie uspěje málokdo

Patrik Hábl se svými obrazy: Aktuálně ho čeká velká výstava a realizace ve veřejném prostoru ve Švýcarsku, větší instalace v Itálii a několik přehlídek a veletrhů.

text: Miroslava Koboutová, foto: archiv autorů a galerií

Patrik Hábl, David Krňanský, Anna Hulačová nebo Kateřina Šedá. Čeští umělci si říkají o pozornost na mezinárodní scéně. Prosadit se přitom není jednoduché. Uplatnění pro ně představuje značnou výzvu. V kontextu českého prostředí to platí dvojnásob. Pokud někomu patří světová pozornost, většinou má za zády také silnou galerii.

T

Talentovaní tvůrci musí prokázat vytrvalost, schopnost orientovat se na současnou uměleckou scéně, otevřenost k dialogu a ochotu systematicky pracovat na své viditelnosti. „Zásadní roli hraje i sociální zázemí – kontakty s kurátory, možnost vystavovat v zahraničí a profesionální zastoupení, které rozumí logice mezinárodního trhu,“ říká Jakub Kodl, spoluzakladatel a majitel KodlContemporary. „Češi to mají složitější, protože domácí trh je malý a infrastruktura omezená. Větší národní trhy přirozeně vytvářejí větší publikum, koncentrují více sběratelů a institucí, což otevírá dveře i jejich umělcům,“ dodává.

České umění má ve světě silnou tradici, zejména to moderní, a jeho současná podoba vzbuzuje čím dál větší zájem. Zatímco dříve byla střední Evropa vnímána spíše okrajově, dnes se kurátoři a sběratelé cíleně obracejí i sem. „Změnu přinesla digitalizace, sociální sítě i lepší možnosti mobility, které umožňují prezentovat práci umělců globálně. Viditelnost české scény roste a postupně se dostáváme do dialogu s evropským a světovým uměním na rovnocennější úrovni,“ říká Kodl.

Úspěchy v zahraničí zaznamenala například Magdalena Jetelová, jejíž monumentální instalace jsou součástí prestižních evropských institucí. Z mladší generace je výrazným příkladem Vojtěch Kovařík, který vystavuje ve Spojených státech a jehož díla jsou součástí sbírek významných muzeí, nebo Jan Kaláb, jehož práce se dostávají na mezinárodní veletrhy a do soukromých sbírek. „Zároveň ale víme o řadě autorů, kteří mají kvalitní tvorbu, ale kvůli nedostatku podpory nebo finanční náročnosti se jim nedaří překročit hranice domácí scény,“ zdůrazňuje Kodl.

Nedá se však říct, že by to dnešní generace měla výrazně lehčí než ta předchozí, i když propojenost trhů, online prezentace a sociální média poskytují nástroje, o kterých se dřívějšími generacím ani nesnilo.

„Umělci dnes mohou navázat kontakt s galeriemi a sběrateli po celém světě prakticky okamžitě. Zároveň existuje více rezidenčních programů, grantů a nadnárodních iniciativ, které podporují výměnu a mobilitu. To ale neznamená, že by cesta byla jednoduchá,“ vysvětluje Kodl. Podle něho je stejně jako dříve nutné mít dlouhodobou vizi, odhodlání a profesionální zázemí. „Oproti minulosti jsou navíc větší nároky na profesionální sebe prezentaci a díky globálně propojenému světu je často i větší konkurence,“ doplňuje Kodl.

Krňanský v Athénách

Prorazit na mezinárodní scéně se snaží například malíř David Krňanský. „Osobně si myslím, že uspět v zahraničí je do velké míry otázka štěstí. Umělec může nabídnout kvalitní práci a zahraniční scéna nebo trh nemusí vůbec zareagovat. Dnes je pro umělce také důležitá prezentace, hlavně na Instagramu se podařilo několika českým umělcům prosadit svoji práci v zahraničí. Díky atraktivním postům je možné získat pozornost galerií nebo sběratelů v zahraničí,“ popisuje Krňanský.

Jeho receptem je přitom dát do práce vše. „Jestli se nakonec podaří prosadit v zahraničí dříve, nebo později, už mi je jedno. Na druhou stranu se snažím za uměním cestovat. Člověk tak má možnost potkat se se zajímavými lidmi,“ vysvětluje Krňanský.

Jako umělec působí převážně v Praze, kde má jasnou pozici na trhu i v galerijním prostředí. Potkat ho ale můžete také v Athénách, kam často jezdí za inspirací. „Řecko je na rozdíl od Česka velmi mezinárodní a v tamních galeriích můžete vidět opravdu světové umění. V Athénách je několik silných galerií, které mají mimo jiné pobočky například v Londýně, Paříži nebo New Yorku,“ říká umělec, který ve svých dílech spojuje geometrickou abstrakci s odkazem konstruktivismu.

Momentálně přemýšlí, že svůj ateliér přesune pouze do Athén, a to právě kvůli možné mezinárodní spolupráci. „Dalším z důvodů je také nabídka prostor. V Athénách, na rozdíl od Prahy, jsou nemovitosti stále dostupné, a můžete si dokonce vybrat,“ říká.

Jde to i bez galerie za zády

Náročnost prosadit se na mezinárodní scéně potvrzuje také Valérie Horváthová z Art servisu J&T Banky. Rozhodně ale ne proto, že by čeští umělci a umělkyně neobstáli v zahraniční „konkurenci“, ale spíš kvůli nákladnosti takového počínání. „Aby byli autoři vidět, musí se jejich dílo dostat do zahraničí, a to buď do významných institucí, nebo na zásadní světové veletrhy,“ zdůrazňuje Horváthová s tím, že to vyžaduje schopnost nejen obstát před odbornými komisemi, ale i nezanedbatelnou investici.

Na začátku všeho ale musí být kvalitní umělecká tvorba. „Krásnou ‚success story‘ je pro mě Kateřina Šedá. Její tvorba je tak unikátní nejen v porovnání se světovými umělci, ale vlastně v celém kontextu toho, co definujeme jako umění. Dnes je Kateřina neustále zaneprázdněná a pokaždé, když s ní mluvím, dovolám se do jiné země,“ říká Horváthová.

Za nejvýraznější mezinárodně etablovanými umělci stojí většinou silné galerie, které jim pomáhají uchytit se na mezinárodní scéně. U Kateřiny Šedé je to ale jinak, žádná taková instituce se na jejím úspěchu nepodílela.

Její zahraniční kariéra nezačala prezentováním děl v galeriích, ale nominací na Cenu Jindřicha Chalupeckého, kterou získala v roce 2005 za projekt Je to jedno.

Výstava Kláry Hosnedlové *Growth*, 2024 – Kunsthalle Basel.

“

Umělci dnes mohou navázat kontakt s galeriemi a sběrateli prakticky okamžitě.

„Pro mě to byl zásadní krok. Neměla jsem žádné zahraniční prezentace, nemluvila jsem dobře anglicky, neměla jsem za sebou žádné prodeje ani úspěchy, které by mě etablovaly na scéně. Bylo to čistě o tom, že je zaujala povaha mé práce. Stejně tak galerista Franco Soffiantino, se kterým mě Roberto Pinto propojil, ode mě první tři roky nevyžadoval žádné konkrétní výsledky – inves-

David Krňavský se snaží prorazit momentálně v Athénách. Řecko je pro něj místem, kde se skutečně objevuje světové umění.

Pokud je pro umělce zastoupení galerie jistějším krokem k úspěchu, i na české scéně se najdou takové, které se v mezinárodním prostředí umí obratně pohybovat. Patří sem třeba Američanka s českými předky Katherine „Kacha“ Kastner a Kanadanka Camille Hunt a jejich Hunt Kastner Gallery. Zastupují mnoho známých jmen umělecké scény, od Kláry Hosnedlové po Evu Koťátkovou. A jsou si dobře vědomé toho, že dostat mezinárodní kariéru

bez zázemí je poměrně obtížné. Kvalitní galerie se totiž v terénu lépe orientují a mají celkový přehled o fungování umělecké scény.

„To díky spolupráci s mnoha různými umělci v rozmanitých podmínkách,“ říká Hunt. „Galerie navazují kontakty, prezentují umělecká díla v zajímavých kontextech spolu s jinými umělci, rozumějí tomu, která místa jsou vhodná, kdy říct ne pochybným nabídkám, a kdy naopak jiné příležitosti využít,“ vysvětluje Hunt.

„Organizují zahraniční výstavy ve spolupráci s jinými galeriemi či institucemi, vytvářejí příležitosti, radí umělcům a řeší celou řadu logistických a administrativních záležitostí,“ doplňuje.

Umělci sobě? Je to složité

Samozřejmě lze položit otázku, proč by to umělci nemohli dělat sami. „Teoreticky mohou, pokud mají odpovídající schopnosti,“ konstatuje Hunt. Dodává ale, že pokud se to má dělat dobře, je to nesmírně časově náročné. Pro umělce je přitom podstatné soustředit se na vlastní tvorbu, nikoliv na propagaci.

„Obecně také třetí strany, kurátoři, instituce dávají přednost jednání s galerií než přímo, jen s umělcem. Je to i otázka důvěry a kredibility – sběratelé, kurátoři či muzea často vnímají angažmá dobré galerie jako první ‚stamp of approval‘ a jsou pak ochotnější se přidat,“ vysvětluje Hunt.

Stát se známým v zahraničí může být podle jejích zkušeností i poměrně rychlé. „Galerie většinou přijímají nové umělce na začátku jejich kariéry, ideálně na základě kvality a slibnosti jejich tvorby, a snaží se zaujmout zajímavé mezinárodní kurátory,“ vysvětluje. V případě umělců, s nimiž spolupracují oni, šlo prý v některých případech jen o otázku několika let.

„Samozřejmě, někteří umělci jsou objeveni až mnohem později v životě – i proto spolupracujeme s řadou autorů starší generace. Někteří už dokonce nežijí, přesto si zaslouží větší uznání v zahraničí, jako například Dalibor Chatrný nebo Olga Karlíková,“ dodává Hunt.

Jak se buduje úspěšnost na mezinárodní scéně, pak ukazuje na příkladu Anny Hulačové. „Její první výstavu v galerii jsme uskutečnili v roce 2015, nesla název Interpreter and I. Od té doby jsme její tvorbu aktivně představovali zahraničním kurátorům,“ vzpomíná galeristka. Mezi první významné momenty v kariéře Hulačové

Díla Patrika Hábla se dostala také do výběru prestižního aukčního domu Sotheby's.

patřil podle jejích slov rok 2017, kdy na veletrhu Frieze v Londýně představili její instalaci Ascension Mark I v sólo stánku.

„Dílo se setkal s velkým ohlasem a bylo později zařazeno do sbírek Centra Pompidou. V roce 2018 pak vystavovala v Open Space Nadace Louise Vuittona v Paříži svou instalaci Underworld Upside Down. Od té doby aktivně vystavuje v zahraničí – v Portugalsku, Velké Británii, Itálii, Německu, Polsku, Francii, Lucembursku, Hongkongu a Brazílii,“ vyjmenovává Hunt a dodává, že její příští samostatná výstava proběhne v Kunstraum Dornbirn v Rakousku a slavnostně zahájena bude 14. listopadu.

Patrik Hábl úspěch nečekal

V zahraničí je úspěšný také malíř Patrik Hábl, který se dostal i do výběru prestižního aukčního domu Sotheby's a o jehož díla mají zájem významní sběratelé z mnoha míst, od San Franciska až po Tchaj-wan. Aktuálně ho čeká velká výstava a realizace ve veřejném prostoru ve Švýcarsku, větší instalace v Itálii a několik přehlídek a veletrhů.

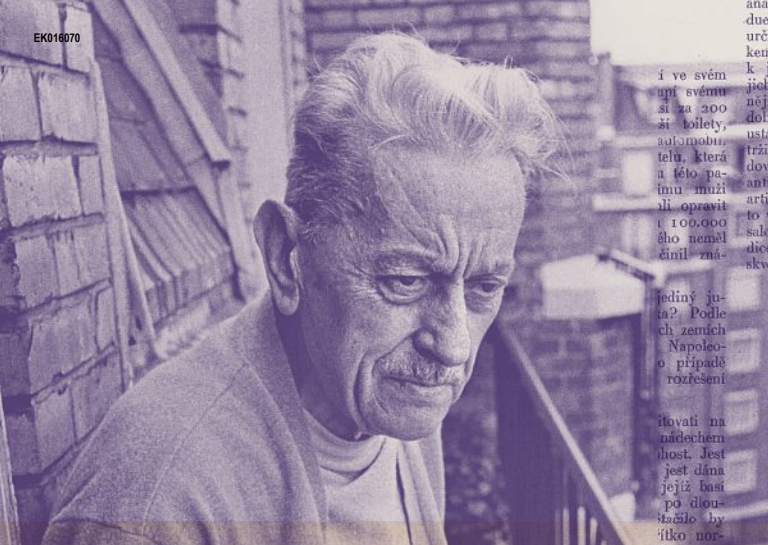
„Zahraniční úspěch byl exponenciální k poměru výstav, realizací v architektuře a dalším aktivitám. Důležité pro mě byly na začátku výstavy v Německu, Itálii, Japonsku a paradoxně i Číně,“ vzpomíná Patrik Hábl. „U mě zřejmě sehrála velkou roli pracovitost a měřítko prostorových instalací,“ dodává.

„Pokud se intenzivně věnujete jakékoliv činnosti sedm dní v týdnu, děláte ji nepřetržitě přes 25 let, tak je zde větší pravděpodobnost, že se něco může změnit. Přestože jsem s tím nikdy nepočítal a společně se svým bratrem jsme byli přesvědčení, že během života se úspěch nemůže nikdy dostavit,“ říká. O to více ho tento paradox zaskočil.

„Na střední škole jsem hlтал životopisy malířů od Henriho Perruchota a uvědomoval si, že největší velikáni za života neprodali jediný obraz,“ uvědomuje si Hábl. Když začal před 30 lety s malbou, nepředpokládal, že se jí jednou bude živit. A jak nahlíží na to, že je pro české umělce těžké uspět v zahraničí, když za sebou nemají renomovanou galerii?

„Prestižní galerie umělci vytvoří dostatečné zázemí, aby se mohl věnovat pouze a jen své práci. Prezentují ho na mezinárodních veletrzích a zastupují při stěžejních výstavách. Umělec má s galerií exkluzivní smlouvu a nestihá malovat. Jeho obrazy putují ke sběratelům, aniž by stihly zaschnout,“ popisuje umělcovu realitu Hábl s tím, že galerie si zároveň berou velkou provizi za to, že umělce dostanou tam, kam by se bez jejich pomoci nikdy nedostal.

„Na umělce jsou pořadníky a on nesmí mimo galerii nikdy nic prodat ani vystavit. Je to pevný řetězec a sňatek z rozumu. Je však otázka, zda je tato situace činí svobodným,“ říká Hábl. „Existuje vysoká pyramida, na jejímž vrcholu stojí řádově 20 nejvýznamnějších galerií na světě, které vytváří určitý tlak na své umělce. Na galerie zase vytváří další tlak jejich významní sběratelé, kteří určují, který z umělců bude patřit do jejich prestižních stájí,“ doplňuje.

Josef Šíma ve svém pařížském ateliéru, 1968
foto Pavel Vácha
Archiv Národní galerie v Praze, Sběrka portrétních fotografií

í ve svém
upí svému
si za 200
ši toalety,
automobilu,
tela, která
a této pe-
řinu muži
li opravit
i 100.000
ho nemel
činil má-

Jediny ju-
a? Podle
ch zemích
Napoleo-
o případě
rozřešení

řovatí na
nůdech
host. Jest
jest dána
jejíž basi
po dlou-
stazelo by
řtko mor-
to jest v
v každém
ím životě
mi zdají
Gorkého
nebo "ři

Shluk inkoherečních tvarů

Josef Šíma
Kaleidoskop
Rozprawy Aventura 2, 1926–1927

anarchistické společnosti individuálních tvorech. Individuální ve smyslu revolučním. Každý provádí pro sebe určitou revoluci svým způsobem a s odlišným výsledkem. Jest třeba buď veliké znalosti poměrů a tendencí k jejich chápání a ocenění nebo snobistické chytrosti k jejich obdivu. Čítají francouzské salony jako nejmarkantnější příklad, ale snad ještě větší karikaturou jsou podobné salony v jiných zemích. Opakem jest jakési pevné, ustálené, klidné, nepobuřující umění, které jde nepřetržitě od roku 1800 a které se s obdivuhodným klidem dovolává stejné Davida, jako Ingra, Ruda a empiru a antiky. Jeho manifestací, velikolepou, jest Salon des artistes francais a Salon de la Société Nationale. Jest to vlastně jediný, opravdový, veliký salon pařížský. Právě salon. Zde jest celá povrchní, pompézní a pravá tradice buržoázní Paříže úřednické a oficiální. Technicky skvělé obrazy trapné tupého obsahu a hloupé pre-

ku. Kolektivum jako kritik neexistuje, kolektivum nikdy chápe, poněvadž kriticky chápati jest charakteristické všeho, co kolem sebe máme. Nic jako kritika kolektivum užasně omýlné. Kolektivum dovede záměrně eliminovati. Tajemství úspěchu ovládnouti je napětí mezi disciplínou celku a individuální iniciativou.

Ríci něco určitě je jasného o sobě, o umění „moderním“, jest vytvořené, neúčelné a nemožné. Věk jest v současnosti jako pod vodou, kde vidíme nejasné a na krátko a kde se dusí. Občas vám poradí, abyste vyplaval, ukáže vám nádhernou pláň, kterého ismu. Jest v tom, jako v každé nepatrné věšce, ale z jediného pevného hlediska a jest i se krvavě bit za toto stanovisko, tak krvavě, že slunné pláže je zbytečná. A není-li třeba se bit o stanovisko, jest to elegická kráska, plná smutného. Je to tak krásné, že jest to až k pláči. Nejenně-

Šíma

Josef Šíma
Ilustrace z knihy S. K. Neumanna Písně o jediné věci,
Fr. Borový, Praha 1927
Uměleckoprůmyslové museum v Praze

Josef Šíma Mezísvěty

Západočeská galerie v Plzni
výstavní síň Masné krámy
Pražská 18, Plzeň 24. 10. 2025 – 1. 3. 2026

Otevřeno denně kromě pondělí
od 10 do 18 hodin.

zpc-galerie.cz

en-
as-
řivý
m-

sví
blé
řivý
m-
la-
mí
tro-
řoz-
řto-
řiv-
řio-

la-
n-
a-
řje.

vu-
ř a
řre-
řva-
řže
řa

Já, obalený pitom-
storem.

Politika. Udejde na venkov, kde sloužne. Hle-
dejme nižší niveau. Kariera.

Tlustý, nervosně vyčerpaný a hluboce s podvědomí zba-
bělý a sobecký. Všechno mnoho a řeční nic nečest-
ného. Jest vážen a se mu jen jímou. Jest snůš-
kou drobných bezohledností, které nejsou trestné.
Vino nebo pivo, já, já, já, já, já, já, já, já.

Portrét Kristiana Tzary.

Myslíte, že v Montparnasse jsou živé ryby? Pane,
bud jste se zbláznil, nebo jste učinil dalekosáhlý
objev ve vědě; obojí se spíše mno posledního.

Architekt Louis a Adolf. Loos. (à Paris).

Café de la Rotonde a Café du Dome jsou na kři-
žovatce boulevardů Montparnasse a Raspail. V Ro-
tondě jest celkem 100 stolů uvnitř a 92 venku na
terasse. U Dome jest 100 stolů mnohých. Každá z ka-
varen pojme asi 100 lidí (umělců) počítaje v to ty,
kteří zůstávají u pultu a pít se stojí. Od osmi do
dvánácti večer se asi dvakrát změni návštěvníci; to
činí 4000 umělců k tomu nutno přičísti 1000 u-

žiplně vypracování, současně dle vychrtlosti jejich obli-
čejů. Podle těch, kteří žijí na Montparnasse, mohlo by
se říci asi toto: American nosí špatně vyčištěné
a sešlé boty. Dobře utišené a sešlé a vyčesané kalhoty.
Zmačkaný kabát, bídnou košili velmi dlouhou, ne pří-
liš často vyměňovanou, mastnou kravatu, klobouk a
nebo ne. Jestliže ano, tak často nový, ale vždy špi-
navý.

Rotonde, Dome, Jockey jsou nepřijemné usku-
ky, pakvil takzv. uměleckého života, ve kterém
skutečných výtvarníků skutečně existuje, mnohých
voří, často schvátí.

Věrným Rotondistou jest Zadkin. Sedí u pultu pod
zrcadlem, každé krátké dýmky, mluví užasně fran-
couzsky a jest obléčen a la Rotonde. Ve skutečnosti
se ho Rotondistů málo dotýkají, chodí sem ze setr-
vačnosti a ze zvyku a poněvadž jest ze švrti. Jest
to z původního karmazdství k Salmonovi, Kislakovi, Pi-
cassovi, Rotonda byla kubismus jako Glosier de Lilas.

Podobně jako Liebschitz, Lhota, Metzger, Mar-
kusis, Survaie, Moudrian.

Nejvěrnějším z všech Věrným nadevš jest La-
rionov. Nechtědu si vůbec představit Rotonda bez
Larionova, jestťeť však bez Ilji Ehrenburga.

Ilja Ehrenburg mluví tichým hlasem a dává se při-
tom do práce. Přidá se k Ilji Ehrenburgovi.

Čak tv

Plzeň

REQUIER

REVUE

dělní

Mediální

Česká televize

Ukraj

BOHEMIA SUK

KOL

ABRIS VITE

řina

NG

MAJESTAS

PLZENSKÝ VINA

Partneři

Současná česká tvorba si u domácích sběratelů drží stabilní prvenství v oblíbenosti.

Většina kupujících loni investovala do současného umění částky mezi 100 tisíci a půl milionem korun. Tyto nákupy se nejčastěji uskutečňovaly přímo v ateliérech, dokládá průzkum Art Report 2025, na kterém se podílely J&T Banka a portál ART+.

Investice do umění táhnou stále více. U sběratelů vede současná tvorba

Mezi talenty současné umělecké scény patří Jan Kaláb.

Popularita českého současného umění stoupá. Dokládají to nejen zaplněné vernisáže v renomovaných galeriích, ale také stabilní růst návštěvnosti výstav. Tento vzestup zájmu se promítá do vyšších prodejů a zároveň přispívá k rozšiřování sběratelské komunity. Nejčastěji se mezi novými kupci objevují lidé ve věku nad 40 let, právníci, lékaři, architekti, developři nebo majitelé firem.

Podíl sběratelů, kteří uvádějí, že si v předchozím roce koupili dílo současného umělce, se stabilně pohybuje kolem 60 procent. V letošním průzkumu Art Report 2025 jich bylo 63 procent. „Tak drobný nárůst lze interpretovat spíše jako dlouhodobý průměr. Je ale pravda, že z různých náznaků se jeví, že mladší generace, které se ke sběratelství v poslední době častěji dostávají, se přiklání právě k současnému umění. Je tedy možné, že v horizontu dalších několika let skutečně nějaký nárůst zaznamenáme,“ říká Valérie Horváth z Art servisu J&T Banky.

V loňském roce se nejčastější investice sběratelů do děl současných umělců pohybovaly v rozmezí 100 tisíc až 500 tisíc korun. Převážná část těchto nákupů proběhla přímo v ateliérech, kde sběratelé oceňují osobní kontakt s autorem. Ten podle nich často umožňuje lepší cenové podmínky. Téměř třetina kupujících se setkala s tím, že umělci nemají úplně jasnou představu o cenách svých děl. Tři čtvrtiny sběratelů navíc tvrdí, že jsou ochotni o nich diskutovat podle toho, kdo o jejich dílo projeví zájem.

Atraktivnost investic roste

Při výběru, od kterého umělce dílo koupit, zájemci sledují, jestli je daný umělec zastoupený ve sbírkách veřejných institucí, jakou má za sebou výstavní historii či jestli jsou jeho díla také v prestižních soukromých sbírkách, ukázal loňský J&T Banka Art Report. Sběratelé také věří, že nákup díla současného umělce může být dobrou investicí, která v dlouhodobém horizontu přinese slušné zhodnocení vložených peněz. Při nákupech se nevyhýbají ani mladému umění autorů, kteří ještě studují nebo teprve nedávno absolvovali některou z uměleckých škol.

Názory sběratelů a odborníků se rozcházejí v tom, který segment umění má největší investiční potenciál. Zatímco sběratelé sází na považovaná díla, experti a galeristé upřednostňují současnou českou tvorbu.

Atraktivnost investice ale celkově roste. V letošním průzkumu více než třetina respondentů z řad sběratelů uvedla, že investice do umění je dnes atraktivnější než před pěti lety. „Myslím, že to zčásti pramení i z mediálního prostoru, který je v posledních letech investicím do umění věnován. Kromě toho právě z médií

85 procent

koupilo v roce 2024 současné umění za maximálně 500 tisíc korun.

63 procent

sběratelů kupuje současné umění přímo od umělců z ateliérů.

Top 3 důvody, které sběratele motivovaly ke koupi umění v roce 2024

- Setkání se zajímavým umělcem
- Významné výstavy umělců
- Příklad přátel a známých

se lidé dozvídají i o neustále rostoucích rekordech na aukčním trhu. Jen pro srovnání, v roce 2020 stál nejdražší vydražený obraz u nás 78,6 milionu korun, aktuální rekord už je na 126,5 milionu,“ říká Horváth.

Umělcům chybí dostatečný servis

Povzbudivá čísla ovšem zakrývají i několik specifíků a problémů, které v dalším rozvoji trhu se současným uměním brání. V Česku je například běžné, že pro díla žijících autorů se chodí přímo za umělci do ateliérů, a nikoliv do prodejních galerií. Galerie se zase přetahují o přízeň umělců. Model exkluzivní dlouhodobé spolupráce mezi umělci a galeriemi zatím na české scéně nezdolal.

Na tuzemském trhu převládá přesvědčení, že primární galerie neposkytují umělcům dostatečný servis. Téměř polovina sběratelů souhlasí s tvrzením, že v Česku není dostatečně rozvinutý galerijní trh, a uvítali by, kdyby zde fungovalo více galerií, které zastupují současné umělce. „Jsem velkým zastáncem galerijního provozu tak, jak ho známe ze zahraničí, pokud skutečně funguje. Galeristé mají pro své umělce velkou přidanou hodnotu, pořádají jim výstavy, vozí je na zahraniční veletrhy, propojují je se sběrateli a zajišťují veškerou administrativu. To vše je ale opravdu finančně nákladné a jen málokterá galerie u nás tak dokáže takový servis opravdu

Jednou z nejvýše hodnocených autorek dle Art Reportu je stabilně Eva Koťátková.

funkčně zajistit. Možná i proto u nás pořád panuje přesvědčení, že je snazší galerii i s její provizí obejít a nakoupit přímo z ateliéru,“ dodává Horváth.

Článek vznikl ve spolupráci s J&T.

Autorka se snaží
tvorbou reagovat
na oblasti, které si
zaslouží změnu.

Svět nás učí rozdělovat a hodnotit druhé

Hraje si s prvky outsiderství, se sny, tělesností, do své tvorby zahrnuje i děti. Tím oslovuje široké spektrum publika napříč kulturami.

Eva Kořátková patří mezi největší talenty své generace. Její jméno rezonuje mezinárodním uměleckým světem. V Česku patří mezi nejvystavovanější umělce a skvěle si vede i v zahraničí.

U

Ž v roce 2007 se stala laureátkou Ceny Jindřicha Chalupeckého. Ve své tvorbě Eva Kořátková kombinuje různá média – objekty, sochy, koláže, textilní kostýmy, hudbu i texty. Její tvorba se dotýká témat, jako je empatie, mocenské struktury, normativní systémy a možnosti vzdoru. V rozhovoru prozradila, jak vznikají její díla, ale i to, jak jsou naše životy ovlivněny sociálním prostředím, jeho kódy a normami. „Svojí prací se snažím reagovat na témata nebo oblasti, o kterých si myslím, že potřebují změnu. Umění tohle umožňuje, nabízí jiné komunikační prostředky mimo fakta a argumenty,“ říká Eva Kořátková.

Na čem aktuálně pracujete?

Je to propojení různých aktivit, které se pohybují na poli umění a vzdělávání a navzájem se překrývají. Společně s Crip kolektivem a skupinou dětí pracujeme na dalším čísle dětského časopisu Krunýř, tentokrát s tématem „normalita“. Ptáme se, jak bychom chtěli, aby naše těla vypadala, kdyby se nemusela neustále přizpůsobovat normě – kolik končetin nebo smyslových orgánů by se nám hodilo, co to znamená, když se řekne normální nebo zvláštní, a jestli jsou vůbec nějaké hry pro všechny.

Společně s Lenkou Vráblíkovou pak dopisujeme kurz Mlha: škola ekologické imaginace. Vzniká v rámci Kafkárny – centra pro umění a ekologii UMPRUM. Testovali jsme ho už se dvěma skupinami. Jeho cílem je propojovat kritické a systémové myšlení, práci s celým tělem,

emocemi a smysly a postupy současného umění v přistupování k náročným tématům současného světa.

V čem může kurz pomoci?

Učení v mlze se může zdát jako učení, které bloudí, pro nás je ale účinnou metaforou a nástrojem, jak vstupovat záměrně na nejistou půdu, abychom společně vyzkoušeli jiné módy vztahování se a vnímání. Kafkárna je stará sochařská zahrada v Praze 6 s intervencemi a aktivitou současných studujících sochařství. Pro podobné typy transformativního společného učení je to ideální místo.

Také chystám novou práci v jedné zahraniční instituci, která propojuje její vnitřek a venek skrze síť sochařsky zpracovaných, organicky tvarovaných potrubí, takové prodloužené sluchové ústrojí, kterým je možné komunikovat oběma směry.

Jak vůbec vznikají vaše díla?

Pracuji u kuchyňského stolu, ve vlaku, v podstatě kdekoli. Pomáhá mi si nápady psát a kreslit. Kresba mi umožňuje formulovat řadu věcí, které jsou pro mě těžko formulovatelné slovy. Je to také něco, čím se člověk může vyjádřit k současným krizím. Kresba je umožňuje zachytit skrze zkratku nebo náznak. Je to něco, co můžete dělat, když vám nejde spát. Mám řadu kreseb z nespavosti. Moje práce je většinou intenzivní, potřebuju nasbírat k tématu hodně stop a ma-

Eva Kořátková (43)

Jedna z nejvýznamnějších českých umělekyní své generace. Už v roce 2007 se stala laureátkou Ceny Jindřicha Chalupeckého a v současnosti patří mezi nejvýstavnější české umělce nejen v Česku, ale i zahraničí.

Vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze a absolvovala doktorandské studium na Vysoké škole uměleckoprůmyslové. Absolvovala stáže v Salcburku, San Francisku a ve Vídni.

Od roku 2019 vévodí žebříčku nejvýraznějších českých výtvarných umělců J&T Banka Art Index. V roce 2024 byl její výstavní projekt „Srdce žirafy v zajetí je o dvanáct kilo lehčí“ vybrán coby české zastoupení na 60. bienále umění v Benátkách.

“

Umění nabízí jiné komunikační prostředky. Mimo fakta a argumenty.

teriálu, projít mnoha verzemi a pak postupně odhazovat, hledat, co je na tématu skutečně urgentní a podstatné. Není to jednoduchý ani elegantní proces, ale mě by to tak asi ani nebavilo.

Když jsem dělala rozhovor s Lukášem Raisem, přiznal, že na něj často v ateliéru něco spadne. Je to i váš případ?

Nemám ateliér, na mě věci padají doma.

Jak je pro vás důležité, aby vaše instalace byly multimediální, na exponáty se dalo sahat nebo si lehnout do peřin položených ve skeletu velrybí hlavy?

Často je nějaký limit dobrý k tomu, abyste si ho zvědomili nebo se ho pokusili překlenout skrz imaginaci. Ne vždy mi přijde nutné předkládat umělecké dílo k fyzické interakci – doteku, nějakému druhu použití nebo aktivace. Je současně pravda, že několik nedávných prací jsem vytvářela s vědomím, že půjde o otevřené krajiny, kolektivní těla utvářená objekty, příběhy, ale také těly návštěvnictva, které se dočasně stává jeho součástí. Podstatná je taky otázka přístupnosti a vrstvení možností, jak se na dílo napojit, pro lidi s různými potřebami.

Ve své tvorbě necháváte zaznít hlasy a příběhy těch, kteří nejsou slyšet. Jak pro vás bylo důležité mluvit za ty, kteří tak silně křičet nemohou?

Mluvení za někoho je problematické, nechává pak tyto hlasy v marginalizované roli. Mně šlo vždy spíš o to ukazovat, jak jsou různé umlčované skupiny a hlasy navzájem provázané skrze formy vykořisťování, diskriminace a útlatu, a to včetně dopadu na mimolidské bytosti. Z hlediska vzdělávání mě pak zajímá, jaké příběhy o světě se učíme, kdo je takto říká a proč a kdo z těchto příběhů těží. Je potřeba tyto jednohlasé narativy narušovat a ukazovat, že historie, ale i současnost není tak jednoznačná, že se musíme ptát také těch, na které problém dopadá. A dávat prostor mnohohlasu.

Ve vašich dílech se často objevují témata o tlaku na jedince, škatulkování, nerovnosti a vyčleňování. Jak hluboce jsou naše životy ovlivněny sociálním prostředím, jeho kódy a normami?

Rodíme se do světa, ve kterém nás učí rozdělovat a hodnotit druhé, i sami sebe, na normální a odlišné, zdravé a nemocné, schopné a nevyhovující. Namísto podpory rozmanitosti ve schopnostech a potřebách každého z nás. To vytváří celou řadu tlaků a úzkost z toho, pokud se do požadované normy nevejdeme. Děti od raného věku čelí tomu, jak by jejich těla měla vypadat, jak by se měla projevovala. Další oblast je imaginace, která začne stagnovat, pokud ji netrénujeme k promýšlení změny. Je velice těžké se řadu těchto konceptů a způsobů vztahování se ke světu zpětně odnaučovat, probouzet se k větší otevřenosti, vnímavosti, empatii, ale také uvažování mimo binární kategorii.

Z čeho pramení váš zájem o tuto oblast? Setkala jste se s něčím takovým v osobním životě?

Z vnímání sebe i ostatních v různých situacích jako dítě, ze snahy zorientovat se ve světě, který je mnohem komplexnější, než jak vám jej předkládají. Nemusíte zažít něco výjimečného, abyste cítili nerovné nastavení systému a viděli, kolik skupin padá do jeho trhlín. Později mi pomohla kritická pedagogika, která pracuje s analýzou moci, zvědomuje vlastní privilegia i provázané formy útlatu ve společnosti.

Chybí společnosti empatie?

Ve společnosti převažují logicky věci, ke kterým je vychovávána, na kterých je postavená její kultura. Pokud máme například normalizovaný vztah k planetě jako k objektu, který můžeme využívat pro naši potřebu, ospravedlňujeme si tím různé typy vykořisťování a bezpráví, kterého se dopouštíme vůči například mimolidským tvorům a krajině. Podle této optiky si totiž nezaslouží rovnocenná práva nebo soucit. Často také podceňujeme roli vzdělávání ve vlivu, jaký má na podobu současných krizí.

Na druhou stranu musí být současný svět pro autory velmi inspirující. Kde všude berete inspiraci?

Nemyslím, že se o krizích současného světa dá mluvit jako o inspiraci. Svoji práci se snažím reagovat na témata nebo oblasti, o kterých si myslím, že potřebují změnu. Umění tohle umožňuje, nabízí jiné komunikační prostředky mimo fakta a argumenty. Jsou ale události, jako současné válečné konflikty, dlouhotrvající genocida v Gaze, rozsáhlá humanitární krize a násilí v Súdánu, které jsou natolik hrůzné a bolestné, že bych na ně nebyla schopná umělecky reagovat. Nejsou to události, o kterých se dá imaginovat. V těch případech volím spíš cestu občanského aktivismu.

„Mluvit o úzkosti v naší společnosti neznamená ji zvětšovat, ale činit ji snesitelnou.“ To je citát z Institutu úzkosti (IÚ), kterého jste spoluzakladatelkou. Co bylo impulzem pro jeho založení?

Cílem bylo narušit zažitou představu, že úzkost je individuálním problémem jednotlivce, kterého je nutné medikovat a normalizovat, aby mohl fungovat v tomto světě. Úzkost jsme naopak vnímali v její systémové rovině jako důsledek různých druhů tlaků a nerovností a vytvářeli jsme prostory a formáty pro sdílení, kritickou diskusi a společné tvoření. Z Institutu úzkosti jsem minulý rok odešla, ale byl pro mě velice důležitý především pro možnost práce v kolektivu a spolupráci s celou řadou úžasných lidí napříč různými oblastmi. Některé formáty, které v IÚ začaly, budou ale snad pokračovat – jako časopis Krunýř nebo například Studio Porucha o životě lidí s „jinakostí“ v normálním světě, na kterém jsme pracovaly společně s Kateřinou Kolářovou.

Jste nejúspěšnější česká umělkyně na mezinárodním trhu s uměním. Zajímavé také je, že váš úspěch začal nejprve v zahraničí. Jak těžké bylo se prosadit?

Prosadit se v mezinárodním kontextu nikdy nebylo programovým rozhodnutím, které by pak vyžadovalo dělat nějaké cílené kroky. Snažila jsem se reagovat na pozvání a různé impulzy, jak nejlépe jsem v dané chvíli uměla – což zdaleka neznamená, že všechno, co za uplynulé roky vzniklo, mi teď s odstupem dává smysl. Měla jsem současně určitě v řadě ohledů štěstí, a to i v tom, že jsem se mohla věnovat umění řadu let naplno – nebyla jsem v pečující roli, nečelila jsem zdravotním problémům nebo nějaké velké existenční krizi.

Když si představím, že bych s výstavami začínala teď, kdy mám dvě děti, určitě bych do řady projektů nemohla jít s takovým nasazením. Za současný rytmus jsem ale zároveň moc ráda, musím mnohem víc plánovat a neustále být připravená plány nečekaně změnit. To, co dělám, s sebou nese pro mě větší zodpovědnost a přesvědčení, že bych měla být odvažnější – dcery mi dodávají inspiraci a odvahy.

Už během studií jste absolvovala stáže v prestižních institucích – například na San Francisco Art Institute (SFAI) a na Akademie der bildenden Künste ve Vídni. Jak se tyto zkušenosti promítly do vašeho umění?

V obou případech šlo o studijní výměny. Pobyt na SFAI pro mě byl speciálně intenzivní. Nejenom že mě odvezl nejdál od domova, což s sebou přineslo krizi i osamostatnění, ale taky mi představil scénu performativního umění a body artu skrze praxi a archivy SFAI. To pak na několik let ovlivnilo moji práci a přivedlo mě k experimentům, ve kterých jsem testovala limity vlastního těla, a vyústilo to v projekt *Za mezi* nad pod v (pokoj) v rámci Ceny Jindřicha Chalupického.

Eva Kořátková se prostřednictvím své tvorby snaží narušovat zaběhnuté narativy a dávat prostor mnohohlasu.

Pro autorku není nutné, aby její díla za každou cenu vybízela k interakci nebo aktivitě. Primární je sdělení, kterým chce čerit stojaté vody.

Vím o vás, že jste vášnivou sběratelkou příběhů. Máte doma spoustu novinových výstřihků? A co nakonec rozhodne o tom, co promítnete do svých děl?

Sbírám různé typy příběhů, když pracuji na nějakém tématu. Souvisí to se zmiňovaným mnohohlasem, přesvědčením, že je důležité klást vedle sebe různé paralelní příběhy. Často dělám rozhovory a píšu taky vlastní texty, je to takový sběr situací a poznámek. Když jsem s Vítém Havránkem pracovala na knize *Obrazový atlas dívky*, která rozřezala knihovnu na části, sesbírала jsem množství řádů různých institucí, ze kterých jsem pak vypsal všechna slovesa a použila je později jako scénář pohybové performance. S řadou příběhů pracuju opakovaně, jen je vnáším do jiného kontextu. Z novin stříhám, ne však souvislé příběhy, ale titulky nebo slova a skládám z nich příběhy nové. I tenhle rozhovor by šel rozstříhat a udělat z něj scénář nebo příběh.

Žižkovský hledač skrytých talentů

Galerista díla
mladých umělců
vystavuje i ve
vestibulech
metra či na
nádražích.

V Bořivojově ulici na pražském Žižkově narazíte na trochu nenápadnou galerii, jejíž název Hidden tu nenápadnost ještě podtrhuje. Najdete ji hned vedle rodného domu Jaroslava Seiferta, který v této čtvrti strávil mládí. Když se básník po letech přišel na „místo činu“ podívat, posteskl si nad truchlivostí této ulice: „Pavlačový činžák stál tu smutně a nevábne. A ulice byla téměř mrtvá. Krámky byly zavřeny nebo proměněny v byty a človíčka jsi tu nepotkal.“

Ž

Žižkov se ovšem za desítky let proměnil nebývale. Seifert by měl radost z toho ruchu, který přitom neztratil jisté kouzlo perifernosti. Měli bychom pro básníka dobré zprávy: Krámky jsou už zase otevřeny. A přímo ve vašem domě byste našel boulderingový bar, jen si to představte. A hned vedle galerie s uměním. Možná byste v ní objevil všechny krásy světa. Jen ten svět je trochu jiný, než byl za vašeho mládí – a jeho krásy? Jakbysmet!

Svébytný prostor pro milovníky umění

Zazvoníte na zvonek a přijde vám otevřít galerista Filip Kartousek, který se na výšku sotva vejde do dveří. Rozhlédnete se a řeknete si možná: A to je všechno? Jedna místnost, do níž se vejde jen pár obrazů? Nikoliv, není to všechno. Jakkoliv působí galerista dojmem ležérního bohéma, jako organizátor přetéká nápady i chutí je uskutečnit.

Ve Zlíně se hlásil na studium fotografie, ale nebyl přijat. Pohyboval se nicméně mezi umělci, a když jednou sledoval s kamarádkou seriál Black Books o malém antikvariátu s velmi svérázným prodávacem, napadlo ho, proč nevytvořit podobný svébytný prostor, ale jako galerii. Tak vznikla galerie Garáž, kterou provozoval s kamarádem Robertem Skácelem, než se od projektu odpojil a začal hledat další, vlastní projekty.

„Hidden gallery začala tak, že jsem někde viděl nějaký malý prostor, který se mi zalíbil. Chtěl jsem tam nějak dostat lidi a jedinou možností se mi zdála vernisáž. Dělal jsem tehdy výstavy v olomouckém Konviktu, kde byl takový výklenek s průhledným kvádrem, nebo v bývalé výtahové šachtě budovy 23 ve Zlíně. Sám jsem bydlel v industriální čtvrti, obě stěny mého bytu byly prosklené. Tam jsem udělal první Hidden výstavu, která se jmenovala Vernisáž. Název výstavy vycházel z toho, že jsem vystavoval pouze svoje kamarády.“

Ve spontánním galerijníčení nepřestal ani po přestěhování do Prahy, na Žižkov. Měl jeden pokoj ve sdíleném bytě a na stěny rozevěsil obrazy. Když byla vernisáž, všechny věci z pokoje vystěhoval k sousedovi, ostatně moc jich prý neměl, je poměrně minimalistický. Uvědomil si, že se mu mezi obrazy žije moc dobře. Pociťoval také, jakou mají závažná umělecká díla sílu ovliv-

Filip Kartousek financoval svoji galerii i prací poslíčka rozevzávkové služby. Soustředí se na umělce, jejichž hvězdný jas se teprve začíná šířit.

nit prostor. To pouto s obrazy mu zůstalo. Když nějaké dílo, které měl v galerii, prodá, je trochu smutný, že se s ním musí loučit.

Propojení s mladými talenty

Během covidového období začal jezdit na kole jako poslíček. Při tom si vyhlédl obchod s taškami Playback v Bořivojově. Když zjistil, že se bude obchod stěhovat, sehnal si kontakt na majitele a vyjednal pronájem pro sebe a obrazy. A to přesto, že zadní místnost byla nevětraná, plesnivá. Filip měl vizi a za tou si šel.

Jako vždy postupoval nenásilně, organicky. Potkal na AVU umělkyni Lizu Libenko, a když jí na zakázku fotil obrazy, nabídl jí při tom výstavu ve své nové galerii. Liza byla studentkou Jiřího Petrboka a byl to právě jeho ateliér, který se stal zdrojem velké části umělců, kteří v Hidden gallery vystavují.

Jiří Petrbok prý řekl, že spíš než dobré kumštýře přijímá výrazné osobnosti. Díla, která v jeho

ateliéru vznikají a s nimiž se můžete setkávat i u Filipa Kartouska, rozhodně nevznikla proto, aby se vám zalíbila ve smyslu potěchy oka. Jsou to poněkud temná, neklidná, silně emotivní gesta vyprávějící spíše o tom, co umělci vidí v sobě než kolem sebe.

Nejinak je tomu u děl Lucie Hoškové, která visí v galerii při mé návštěvě. Laik vidí zteřelé cary látky napnuté v kovovém rámu, plátna, kde si nejste jisti, zde hledíte na záměrnou špinu, nebo na vrstvu barvy, fragmenty světa zbaveného hřejivosti lidství. Kurátorský text hovoří o gnosticismu, důmyslné kosmologii, ezoterice Williama Blakea, o Schopenhauerovi.

„O Lucii Hoškové lidé říkají, že je temná až moc,“ říká galerista. „Myslím, že Lucie má před sebou ještě velkou kariéru. Dřív řesila v rámci jednoho obrazu spoustu motivů, teď to víc vyčistila a věřím, že se posune ještě dál.“ Jan Vítvar z Respektu dal její výstavu jako tip týdne.

Dívám se na jakoby rozpité plátno Alexandry Grüner, na němž vystupuje z neurčité temnoty neurčitá postava, spíš schoulená, ne-li přímo trpící. Červenofialové tóny ve spodní části plátna vypadají jako krvácení a obraz se jmenuje Autoportrét. Je to dílo, které vás nenechá chladnými. Ale zároveň: chtěli byste ho mít doma v obýváku?

„Petrbokovi studenti řeší těžká témata a ta s sebou nesou víc emocí,“ vysvětluje Filip. „V těch obrazech je to vidět. Nejsou to žádné krajinky. Je to procítěné. Když je někdo šťastný, asi ho to nenutí tolik malovat jako někoho, kdo má s něčím problémy. Třeba právě Saša studovala zároveň AVU a psychologii.“

Rozdílný pohled na temnotu

Díla jsou to soudobá, platná pro dnešní dobu, v níž kdo nemá poruchu psychického spektra, ten jako by nebyl. Neškodí ale taková estetika obchodu? Nechtějí mít sběratelé raději něco pozitivního, nebo alespoň abstraktnějšího?

„Sběratelé mi spíš řeknou, že by takový obraz nevydýchala jejich přítelkyně,“ směje se galerista. „Mně to tak nepříjde, ale lidé často říkají, že jim obrazy přijdou trochu depresivní. Jenže když jsem deinstaloval Annu Křišťofikovou ve vestibulu metra, lidé výtvarnici děkovali, že jim zpříjemnila cestu domů. Jiná paní si u mě v galerii libovala, jak je to strašně pozitivní. Jestli v tom vidíte smutek, asi se v tom trochu odrážíte vy sám.“

Aby svou galerii odlišil, chtěl původně vystavovat zejména fotografie, ale nakonec převážily obrazy. „V Česku fotka moc nefunguje. U obrazu lidé víc vnímají řemeslo a myslí si, že fotka je cvak cvak. Také to není dostatečně edukované. Lidé nevědí, že se dělá edice pěti originálů a potom větší série Artist Approved, ale myslí si, že jich fotograf vytiskne třeba stovku a může je mít skoro každý. Ani žádné sběratele zaměřené na fotografii neznám.“

Zrod zahraničních talentů

Název galerie má naznačit, že vystavovaní umělci jsou ještě trochu skrytí a že si zaslouží vyjít

Autorská umělecká kompozice dvojice Alexandry Grüner a Kláry Hartlové.

více na světlo. Ve výběru se nezastavuje u hranic státu a neváhá vystavovat i cizince, opět vesměs začínající. Jejich sláva často rychle roste. „Alexa Sonsino mi nejdříve říkala, že není žádný fotograf, a fotila vše na iPhone 6. Poprvé viděla své fotky vytištěné a vystavené u nás. Teď už fotí zakázky pro Vogue. Nebo Chloé Azzopardi měla u mě první sólo výstavu a teď už o ní píše British Journal of Photography.“

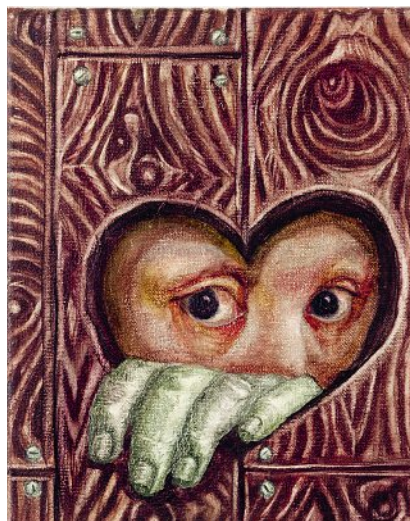
Jak vlastně galerista začínající zahraniční autory vyhledává? „Je to detektivní práce na Instagramu. Najdu si školu, pak hledám Instagramy ateliérů a pak jdu na Instagramy jednotlivých studentů. Většina mi odepíše.“

Oslovit někoho známého je prý moc jednoduché, chce spíš talenty hledat a tvořit si s nimi vztah od samého začátku. „Annu Ruth jsem vystavoval, ještě když byla v prváku, ve svém sdíleném bytě na Žižkově.“

Ikdyž to vypadá, že většina nápadů a kontaktů vzniká u pívka v klubu AVU a výstavní program se tak nějak skládá sám, Filip je ve skutečnosti až neskutečně činorodý. Vyrábí limitované tisky. S Kamilem Princem natáčí s výtvarníky, ale i kurátory podcasty. Pořádá neformální debaty s umělci naživo zvané Tabletalks. Na jeho velmi dobře zpracovaném webu najdete u umělců nejen ukázky tvorby (a jejich ceny), ale právě odkaz na podcast s výtvarníkem, případně nahlédnutí do jeho studia, záznam účasti na souvisejících skupinových výstavách, návštěvu výstavy, kde je dotyčný zastoupen, i odkaz na jeho instagramový účet. Který jiný galerista nabídně tak komplexní představení „svého“ umělce?

Spolupráce na bázi přátelství

Filip spolupráci nevnímá tak, že by byl agentem těchto umělců nebo že by jim za každou cenu měl shánět kupce a dělat jméno ve světě. Žádnou formální smlouvu s nimi uzavřenou nemá, po-

Obraz mladé autorky Anny Křištofikové. Zaměřuje se na figurativní přesnost i symbolickou hloubku.

stupuje na základě prohlubujícího se přátelství. „Spíš než že bych je já propagoval, to беру tak, že umělci propagují moji galerii. Jsem rád, že se mnou spolupracují.“ Samozřejmě má procenta z prodejů děl, které zprostředkuje, ale bere si 30 procent, což je prý v galerijním světě minimum. Ceny se pohybují od 9000 do 75 tisíc korun, podle velikosti obrazu a statusu umělce. Cenotvorbu dělají sami autoři, najdou se i tací, kteří na to mají specializované tabulky.

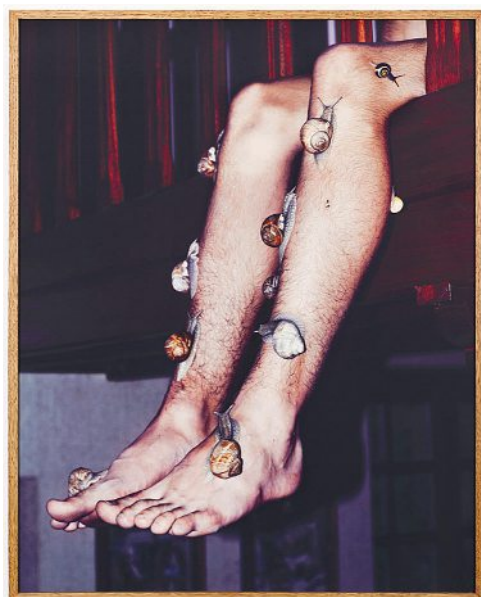
„Právě čtu knihu Management of Art Galleries a tam se píše, že galerii trvá pět let, než se zavede. Mně se to po pěti letech právě začalo rozjíždět. Do té doby jsem galerii živil tím, že jsem jezdil na kole u Volta nebo přes focení na zakázku,“ říká Filip. „Nekalkuluju, co se lépe prodá, vystavuju jen to, za čím si stoprocentně stojím. Rozhoduju se podle toho, co okamžitě cítím. Až pak jdu případně po konceptu umělce.“

Podcasty prý točí, aby veřejnost mohla navázat emoční vztah s umělcem, který ještě není známý. Kromě samotné Hidden stále hledá a testuje netypické galerijní prostory. Plnil výstavní vitrínu v metru Náměstí Republiky a na Florenci, v současné době vystavuje studenty AVU a UMPRUM u podzemního podchodu u metra Nádrazí Holešovice. K metru má evidentně vztah – snímky z metra tvoří jeden z jeho fotografických cyklů.

Ač je zadní část galerie i jeho příbytkem, sny jsou velké. Rád by v Praze získal celý dům, kde by byla dole galerie a v patrech ateliéry umělců. Mrzí ho totiž, že po odchodu ze školy umělec ztratí kontakt s komunitním uměleckým životem.

„Vždy jsem dělal galerii pomaličku, ne se hned chtít vyšvihnout nahoru. Taký teď jedeme na Art Fair do Sofie, což není žádná hvězdná třída, ale aspoň si to osahám,“ říká Filip a ukazuje papírový model výstavního prostoru s nalepenými miniaturami obrazů, na kterém si ověřuje nanečisto, jak bude jeho prezentace v Sofii vypadat.

Autorka Lucie Hošková je prý pro někoho moc temná. Filip Kartousek v ní ovšem vidí probouzející se talent.

Tvorba vizuální umělkyně Chloé Milos Azzopardi a obraz s názvem Écosystemes #9.

Malíř, který zpívá, a hudebník, který maluje

Rudolf Brančovský přibližuje umění lidem různými styly.

Rudolf Brančovský žije ve dvou uměleckých světech, hudebním a malířském. Oba spojuje hravostí, humorem i láskou k tvorbě.

V rozhovoru prozrazuje, odkud čerpá inspiraci, jak v jeho obrazech ožívají vztahy a jak vznikla jeho oblíbená Art Hrabárna, kde si každý může díla prohlédnout a najít si to své. Připomíná, že skutečná hodnota umění je v potěšení, které nám přináší každý den.

J

Jste víc zpívající výtvarník, nebo malující muzikant?

Cítím se intenzivně obojím. Snažím se věnovat jak hudbě, tak i muzice. Z legrace říkám, že mám na zahradě dva skleníky. V jednom mám rajčata, ve druhém papriky a chodím k jednomu nebo druhému a sklízím podle toho, jak to dozraje.

Pocházíte z výtvarné rodiny. Jaký druh umění vás v dětství obklopoval?

Maminka je dětská ilustrátorka, tatínek dělal takové naivní věci a oba světy jsou hodně inspirované dětským vnímáním. To ve mně asi v životě zůstalo. Je to období, kdy je člověk na některé věci vnímavější. A i v dospělosti nám pak mohou být děti v ledasčem vzory nebo inspirací, to i ve výtvarném umění. A také to bylo umění, kterým se obklopovali rodiče. Vzpomínám si, že jsme měli v bytě krásné věci, které si pamatuju doteď. Byly ze 60., 70. let, rodiče je tenkrát dostali nebo vyměnili za svoje díla. Také byla kolem mě spousta dětské literatury. Potkávalo se u nás vše – knihy, obrazy a hudební nástroje.

Mám pocit, že musíte žít dva životy. Jak často koncertujete a jak často malujete?

Víkendy trávím s kapelou a přes týden se věnuju malování a dalším věcem, co je potřeba zařídit. Mezi to ještě musím vmáchnout čas na rodinu.

Mám výhodu, že všechno, co dělám, je vidět. Všechno má výstup směrem k lidem. Kdybyste si zjistili, kolik kilometrů nachodí denně číšník nebo kolik naježdí autobusák za svůj život, bude to taky obrovské číslo, ale to samozřejmě nikdo nevidí.

Máte období, kdy chcete být víc v jedné či druhé profesi, nebo to nějak konzistentně rozdělujete?

Když jsem unavený z jedné nebo druhé strany, těším se na opak. Když mám plné zuby koncertování a toho šrumce kolem, těším se na chvíli u stojanu. Pak se můžu vrátit zase do akčnějšího prostředí. Je to tak, že na koncertě dostanete zpětnou vazbu okamžitě, ale u obrazu si musíte počkat. Je to úplně jiný způsob výměny energií a hezky se to doplňuje.

Odkud k vám přichází inspirace? Nápad, realizace, celý tvůrčí proces?

U obrazu mám nejprve téma, které bych rád zpracoval. Může být v rámci nějakého příběhu, nápadu, co má v sobě určitou filozofii nebo humor. Má potenciál vyznít vtipně. Nebo je ta výzva čistě esteticko-vizuální. Stane se mi, že namaluju obraz a pak vzniká další, protože ten první mi k tomu otevřel dveře. Je to, jako když uděláte salto dozadu a řeknete si, že uděláte ještě jedno

Rudolf Brančovský

(1980, Brno)

Český malíř a výtvarník. Ve své tvorbě se zaměřuje především na malbu akrylem na plátno či dřevo. V jeho obrazech se mísí fantazie, hravost i nadsázka, často pracuje s figurálními motivy lidí a zvířat, které zasazuje do poetických i surreálních scén. Jeho práce se vyznačují výraznou barevností a osobitým rukopisem, díky čemuž si našly pevné místo na české výtvarné scéně.

Vedle malířství se věnuje i hudbě, je známý jako zakladatel a frontman kapely Poletíme?, jehož tvorba se podobně jako obrazy vyznačuje originalitou a výrazným humorem.

“

Aby se malíř uživil, potřebuje se ukázat světu. Připadá mi ale, že je každý sám za sebe.

a možná ještě jedno. Chcete to zažít znovu a trochu jinak. Nebo bych to přirovnal k vaření. Je to taky kreativní činnost. Těšíte se, že budete vařit stejné jídlo, ale něco do něj přidáte a výsledek bude dobrý a vás to bude těšit a můžete si o tom s někým povídat, proč to tak bylo. To je k malování.

A u hudby je rozhodující nějaký příběh nebo melodie, co musí ven a čekají na správné „počasí“, aby vylétly do světa.

Když se dívám na vaše obrazy, vidím, že málokdy je na nich někdo sám. I portréty jsou často rozdvojené. Proč?

Vždycky je to vztahový příběh, jakmile jsou dva, už vzniká nějaký dialog. Maluju hodně zvířata, jsou to i celé rodiny a baví mě, když o lidech můžu mluvit jako o zvířatech. Každý člověk by se mohl připodobnit k nějakému zvířeti, které by na něho sedělo.

Jako dítě jsem se denně dívala na reprodukci obrazu od Jakuba Schikanedera. Znáš ten obraz do detailu a mám díky tomu ráda temná místa, zákoutí. Pamatujete si z dětství nějaký obraz, který se do vás hluboko vepsal?

Měli jsme doma reprodukci obrazu Únos sabinek. Je to hodně malovaný motiv a já ho jako dítě hodně zkoumal. Rozklíčoval jsem tam svoje polonahé sestry, které odnášeli vojáci, a ptal jsem se rodičů, jestli jsou to opravdu ony.

Inspirují vás vzájemně profese, kterými žijete? Napadne vás u hraní obraz nebo u malování melodie?

To určitě ano, ale především mě inspiruje, co je vidět za tvorbou. Aby se malíř uživil, potřebuje se ukázat světu. Kromě toho, že je nadaný, musí mít nějakou schopnost se prodat a svoji práci veřejně obhájit. Jestli to kdysi za malíře někdo udělal, v dnešní době už to neplatí vůbec. Připadá mi, že je každý sám za sebe. Že musíte produkovat a nabízet hudbu, mě inspiruje i v tom, jak pracovat v oblasti s výtvarným uměním. Každý, kdo něco tvoří a zná proces z různých prostředí, je obohacený o to, že může čerpat inspiraci z více míst.

Jak vás v tom, co teď děláte a jste v tom šťastný, ovlivnila škola?

O mně se ví, že nevzpomínám na školu rád. Byla to škola socialistická, malovali jsme tanky, továrny a ruské vojáky. Kreativní svět byl někde za školou. Bylo mi jasné, že se o sebe v tomto ohledu budu muset postarat mimo instituci. A další věc je, že kvůli dyslexii byla položena mezi vzdělání další bariéra. Z toho důvodu jsem školu vnímal jako světla vlaku, která se mi čím dál víc vzdalují a už je nikdy nedohoním. Bylo mi jasné, že tím musím nějak projít a budu muset být šikovný, abych to dohnal jinde.

Podle čeho si myslíte, že by si měl člověk vybírat obraz, na který se bude doma denně dívat třeba 30 let?

Asi jak kdo. Ale jsem přesvědčený o tom, že se mu musí líbit. Bylo by krásné, kdyby si ho uměl

vybrat tak, aby v něm měl i investici, ale investice do jeho radosti je natolik zásadní, že by mohla předčít i finanční stránku. Mám ve Vídni kamaráda akademika. Když prodá obraz, většinou ho koupí nějaký sběratel a dá si jej do depozitu. Jednou mi řekl, že mi závidí, protože mnou prodané obrazy si lidé dávají na stěny. Přitom jsem mu celý život záviděl, že má vídeňskou akademii a je velký umělec s papírem a velkou slávou. Ale když mi tohle řekl, dotklo se mě to.

Svoje umění nazýváte jako dětské ilustrace pro dospělé. Jak se v takové roli cítíte mezi jinými výtvarníky, jak vás hodnotí umělecká obec?

Jsem radší, když nic nevím. Když se ke mně občas donese nějaká chvála, myslím tedy od umělecké obce, spíš se tomu dívám, ale jsem za to rád. Očekával bych, že uslyším, že je to líbivé nebo že moje tvorba působí „na první dobrou“. Umím si ta slova představit. Záleží taky, kdo je umělecká obec. Když to přirovnám k hudbě, je to někdy tak, jako byste vzali metalistu a nechali ho, aby se vyjadřoval k folkloru. Takhle mi to někdy připadá ve výtvarném umění. Ano, oba jsou hudebníci, ale jsou to dva světy, které jsou od sebe strašně vzdálené a není vůbec důležité, aby měl jeden z nich názor na toho druhého a obráceně. I ve výtvarném světě jsou takové podsvěty. Názor nějakého tradičního malíře může být strašně určující, zlobí se na moderní dobu, a přitom jeho tvrzení může být nesmyslné a nabubřelé.

Kdo si kupuje vaše obrazy?

Moc se mi líbí, když jsou mezi kupujícími tací, kteří říkají, že si pořizují obraz poprvé v životě a že nebyť mě, nikdy by si ho nekoupili. Někakým způsobem umím oslovit takzvané prvokupce nebo, dejme tomu, prvosběratele. Zároveň jsou mezi nimi i ti, co výtvarné umění sledují a sbírají. Především jsou to ale ti, ke kterým moje tvorba hovoří, nějak je oslovuje. Neřadí se mezi ně lidé, co ke koupi přistupují s kalkulem a říkají si, že bude mít moje tvorba za 50 let třeba neuvěřitelnou hodnotu. Jednoduše si moje obrazy kupují, protože se jim líbí.

Každý rok chystáte před Vánocemi Art Hrabárnu. Jak tato akce vznikla?

Nebál jsem se jí dát ten nelichotivý název, který zní jako výprodej koberec. Trochu svádí k sekáčovému prodeji. Ve skutečnosti jde ale o výstavu, která není nainstalovaná, obrazy jsou v krabicích a lidé si je můžou vytahovat, sahat na ně, prohlížet. Napadlo mě to, když jsem se stěhoval z Brna. Těsně před tím mě navštívila v ateliéru paní a řekla, že za mnou chtěla jít už dlouho, asi už osm let, jen jí to připadalo hloupě rušit mě. Řekl jsem: Jste normální? Na kolenou klečím a modlím se, aby někdo přišel, něco ode mě koupil a vy mě nechcete rušit?

Tak jste chtěl zájemcům výběr ulehčit.

Došli jsme k tomu, že takových lidí, co se bojí rušit umělce, bude asi víc. Nedochází jim, že je

Chválu i kritiku
Brančovský přijí-
má. Zároveň si ale
myslí, že je dost
podstatné, kdo
v umělecké obci
vznáší hodnocení.

Hudba jako proti-
váha, ale i dopl-
nění. Když je ma-
lování moc, dobíjí
se umělec energií
i na hudebních
pódii před svými
fanoušky.

Autor stojí i za projektem Art Hrabáren, které mají přiblížit umění všem, kdo se ostýchají vkročit do ateliéru.

Sběratelé o Brančovského mají zájem také. Největší radost mu ale dělá, když si někdo koupí první plátno právě od něj a je tím, kdo v lidech vzbudil vztah k výtvarnému umění.

malování většinou živí. Díky tomu vznikla akce, něco jako výprodej věcí z ateliéru, než se odstěhuje. Byla velice úspěšná, přišlo hodně lidí, hodně se toho prodalo. Další rok už z toho byla Art Hrabárna. Vzal jsem k sobě i kamaráda Tima, vytvořili jsme dvojité spojení a několik let jsme to spolu takhle táhli. Teď jsme usoudili, že je téma trochu vyčerpané a tento rok bude akce poprvé s mojí maminkou, dětskou ilustrátorkou Vlastou Švejdovou. Je v tom jistá bezbariérovost, jak vidět autora někde jinde než v ateliéru, má na vás čas, vy si můžete všechno prohlédnout a nemusíte si nic koupit. Hrabárna se koná dva dny v Brně, jeden den v Praze a já jsem vždy celou dobu u toho.

Vaše poslední aktuální výstava probíhá v Táboře.

Díky Art Hrabárně jsem dost omezil spolupráce s galeriemi a přerušil výstavy. Taková akce jednou za rok mi stačí. Za výstavu v Táboře jsem však rád. Vytáhli mě ze zaběhnutého stavu do něčeho jiného. Mají tam takovou specialitu, dvě vernisáže, jednu pro dospělé a jednu pro děti. Město tam galerie velice pěkně spravuje a jsem rád, že v nich mohu být. Výstava potrvá do konce října a 30. října tam budu mít poslední komentovanou prohlídku.

Galerie Magnus Art zve na výstavu Tušení nespátrného

NA NEJMLADŠÍ ČESKÉ UMĚNÍ LÁKÁ GALERIE MAGNUS ART. OD POLOVINY ŘÍJNA SI MOHOU NÁVŠTĚVNÍCI V PRAŽSKÉM SÍDLE J&T PROHLÉDNOUT VÝSTAVU TUŠENÍ NESPATŘENÉHO, KTERÁ NOVÝ SMĚR REFLEKTUJE. „JEDNÁ SE O NEOBVYKLÝ KONCEPT SBĚRATELSTVÍ, ZA NÍMŽ STOJÍ PĚT PŘÁTEL. TI BUDUJÍ SVOU SPOLEČNOU SBÍRKU, NA KTERÉ SE VŠICHNI PODÍLÍ STEJNÝM DÍLEM A JEDNOTLIVÉ KOUSKY SI PAK ROTUJÍ MEZI SVÝMI DOMOVY,“ ŘÍKÁ VALÉRIE HORVÁTH, SPECIALISTKA NA UMĚNÍ Z J&T BANKY.

FOTO: J&T

Jaká je letošní sezona v Galerii Magnus Art?

Letos máme za sebou dvě velké výstavy – Potkali se ve Varech a Oči zavřít a přece uvidět. První jmenovaná se trochu vymykala našemu dosavadnímu dramaturgickému plánu – představovala totiž výsledky našeho rezidenčního programu, který celý přecházející rok probíhal právě v Karlových Varech. K mému velkému nadšení pak o výstavu projevilo zájem České centrum v Londýně, kam se následně část výstavy přemístila a Londýňané se tak právě teď mohou setkat s mladým českým uměním. Výstava Oči zavřít a přece uvidět představovala soukromou sbírku umění Janji Prokič, oceňované šperkařky a výtvarnice. Pro mě osobně to byla dosud nejcitlivější výstava. Pokusili jsme se do ní propst veškeré emoce, které má Janja se svými uměleckými díly spojené.

V galerii představujete soukromé sbírky. Jak vypadají jejich typičtí majitelé.

To je velmi rozmanité. Dosud máme za sebou sedm „sběratelských“ výstav a každý z našich sběratelů byl úplně jiný – každý se věnuje jinému umění, přistupuje ke své sbírce odlišně, jinak nad ní uvažuje a investuje do ní jiné finanční částky. Právě tuto rozmanitost se snažíme našimi výstavami představit. Že umění má mnoho podob, že nemusí vždy nutně viset na zdi a že sběratelství nemusí nutně znamenat investice v řádu desítek milionů. Jedna věc ale všechny naše sběratele i sběratelku spojuje – a to velká vášeň pro umění.

Jaké umění Češi preferují?

Z našeho J&T Banka Art Reportu víme, že Češi jednoznačně inklinují k českému umění a vůbec ze všeho nejvíce k současnému umění. Hned v závěsu sbírají i české poválečné umění a klasickou modernu. Se současným uměním jdou ruku v ruce i motivace ke sběratelství jako takovému. Respondenti našeho Art Reportu totiž často uvádějí, že je motivuje podpora umělců nebo setkávání se zajímavými lidmi. Co se týče uměleckých technik a médií, tak nepřekvapivě jednoznačně vede malba, na druhé místo se tradičně řadí práce na papíře a na třetí socha. V menší míře se ale čeští sběratelé věnují třeba i fotografii nebo uměleckému sklu.

Lišíme se v tom výrazně od zahraničních sběratelů?

V inklinaci k malbě a klasickým závěsným obrazům určitě ne – jedná se z celkem pochopitelných důvodů o sběratelsky nejoblíbenější médium po celém světě. Co se ale týče silné vazby k českému umění, v tom jsme trochu specifictí. Obecně jistě platí, že jednotliví umělci mají větší kupní

sílu v zemi, ze které pocházejí. U nás to ale opravdu platí i u moderny nebo meziválečné avantgardy, což jsou segmenty, které jsou v celosvětovém měřítku mnohem méně vázané na své země původu.

Od poloviny října mohou zájemci pražským sídlem J&T vidět výstavu Tušení nespátrného. Čím je zajímavá?

Představuje výběr ze sbírky s názvem fivewords. Jedná se o neobvyklý koncept sběratelství, za kterým stojí pět přátel. Ti budují svou společnou sbírku, na které se všichni podílí stejným dílem a jednotlivé kousky si pak rotují mezi svými domovy. Navíc se zaměřují na to nejmladší české umění, tedy studenty a čerstvé absolventy uměleckých škol. Pronikají tak tam, kde bují mladý talent, a zároveň významně podporují začínající umělce a umělkyně v budoucí tvorbě.

GALERIE MAGNUS ART

O GALERII

V Galerii Magnus Art si klademe za cíl představovat hodnotné sbírky, jejichž základem je české, ale také světové umění. Naším záměrem je podpora ambic zkušených i začínajících sběratelů. Máme za to, že se nejedná pouze o radost a koníček jednotlivců, ale také o důležitou součást fungování celého uměleckého světa.

ZAMĚŘENÍ: SBÍRKY SOUKROMÝCH SBĚRATELŮ

VSTUPNÉ: ZDARMA

OTEVÍRACÍ DOBA: PONDĚLÍ AŽ SOBOTA OD 12 DO 20 HODIN

M Magnus Art
Galerie J&T Banky

GALERIE MAGNUS ART

ADRESA: Sokolovská 700/113a, Praha 8
E-MAIL: info@galeriemagnusart.cz

galeriemagnusart.cz

Etcetera připravuje svoji 21. aukci

ETCETERA AUCTIONS MÁ ZA SEBOU EU-FORICKOU SEZONU SPOJENOU SE STĚHOVÁNÍM DO NOVÝCH PROSTOR. AKTUÁLNĚ SPOLUPRACUJE NA VÝSTAVĚ RULLEROVÝCH PRACÍ A SKLÁDÁ NABÍDKU PRO LISTOPADOVOU AUKCI. „SBĚRATELÉ SE MOHOU TĚŠIT NA KLASICKOU NABÍDKU ZAHRNÚJÍCÍ KONCEPTUÁLNÍ SBÍRKU, UMĚNÍ 80. A 90. LET I NEJMLADŠÍ AUTORY,“ ŘÍKÁ SPOLUJATELKA SPOLEČNOSTI PAVLA KOSAŘ.

Jaká je vaše současná sezona?

Musím přiznat, že v Etcetera Art je aktuální sezona trochu euforická. V průběhu června jsme otevřeli nový galerijní prostor na Smetanově nábřeží 8 a stále se z tohoto přesunu těšíme. Vážíme si velkého zájmu návštěvníků i našich sběratelů, kteří nás s jistotou dávkou zvědavosti stále vyhledávají. Momentálně probíhá již třetí výstavní blok, připravujeme navazující výstavní program a pracujeme na kompletaci nabídky pro naši jednadvacátou aukci. Současně ale dál posouváme vzhled našeho interiéru, postupně ladíme mobiliář a plníme naši krásnou knihovnu.

Co změna místa znamená pro vaši galerii – jaké nové příležitosti a proměny s sebou přináší?

Největší změnu s sebou nese velikost výstavní plochy a její rozdělení do dvou samostatných částí. Protože oba prostory jsou zcela odlišné, rozhodli jsme se pro koncept dvou samostatných výstav, který se nám zdál vhodnější než protahování vrchní výstavy do suterénní části. Proto připravujeme vždy dva výstavní projekty, a to nahoře v hlavním sále a současně dole v takzvaném Trezoru.

Jaké trendy nyní rezonují na trhu s uměním?

U otázek tohoto typu většinou příliš sdílná nebývá. Snažíme se totiž pracovat s umělci a umělkyněmi, kteří tvoří mimo vlivy trendů, a příliš se tím nerozptyluje. Naši snahou je prezentovat umělce a díla, která obstojí i v častých proměnách trendů – věříme, že je to pro naše klienty zřetelné jak v aukční nabídce, kterou připravujeme dvakrát ročně, tak i v pravidelném výstavním programu.

Zájemci o umění mají ještě dva dny možnost stihnout vaše výstavy Radši maluj! a Household Items. Co je na nich k vidění?

Souhrnnou výstavu malířské tvorby Venduly Chalánkové s názvem Radši maluj! připravil pro horní sál kurátor Radek Wohlmuth. Výstava, která mapuje její dílo od roku 2002 až po letošní rok, je z velké části realizována díky zápůjčkám ze státních institucí a od soukromých sběratelů. Je rozdělena do tří tematických celků – portrét, krajina a zátiší – a přináší komplexní pohled na její nejzásadnější malířské cykly. Na vernisáži byl pokřtěn také autorský katalog. Vendula Chalánková vytvořila i limitovanou edici deseti kusů katalogů, každý z nich doprovází unikátní maloformátové dílo detailů odkazujících k jednotlivým vystaveným obrazům.

Ve spodní části, v galerii Trezor, momentálně probíhá výstava Adama Žufíčka, čerstvého absolventa ateliéru volného umění na VŠUP v Praze. K vidění je sochařská instalace s názvem Household Items, kterou jsme připravili ve spolupráci s kurátorkou Martinou Mrázovou. Objektové asambláže Adama Žufíčka, reprezentující složité mechanismy

FOTO: KIVA

nejasného účelu, mohou působit jako vědecká schémata podivných dějů nebo jako magické předměty neznámých civilizací.

Jaké další výstavy plánujete v nadcházejících měsících?

Momentálně spolupracujeme s kurátorkou Magdalenou Juříkovou na výstavě Tomáš Ruller +/- 80. Jak název napovídá, půjde o představení pro širší veřejnost málo známých Rullerových prací na papíře, koláží a drobných objektů – pozůstatku a relikvů akcí, které vznikly okolo roku 1980. Před koncem roku představíme ve spolupráci s Galeríí Pecka a kurátorkou Janou Písaříkovou výstavu a dialog české umělkyně Aleny Kučerové a slovenského umělce Svatopluka Mikyty.

Na jaká díla se můžeme těšit na vaší již 21. aukci?

Nabídku další aukce, která proběhne poslední listopadovou sobotu, pomalu skládáme. Sběratelé se mohou těšit na klasickou nabídku zahrnující konceptuální sbírku, umění 80. a 90. let i nejmladší autory. Zájemci budou moci vybírat z prací na papíře, pláten či objektů a soch.

ETCETERA

O GALERII

Etcetera Art je galerie a aukční dům se zaměřením na prodej českého současného a poválečného umění. V pražské galerii představujeme pravidelný výstavní program. Aukce současného umění pořádáme dvakrát ročně. Příští, již 21. aukce proběhne 29. 11. 2025 live a současně na online platformě LiveBid.cz.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE: poválečné a současné umění

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 6/2

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVÁJÍCÍHO: 18 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 24 %

ETCETERAART

ETCETERA AUCTIONS S.R.O.

ADRESA: Smetanovo nábřeží 8, 110 00 Praha 1

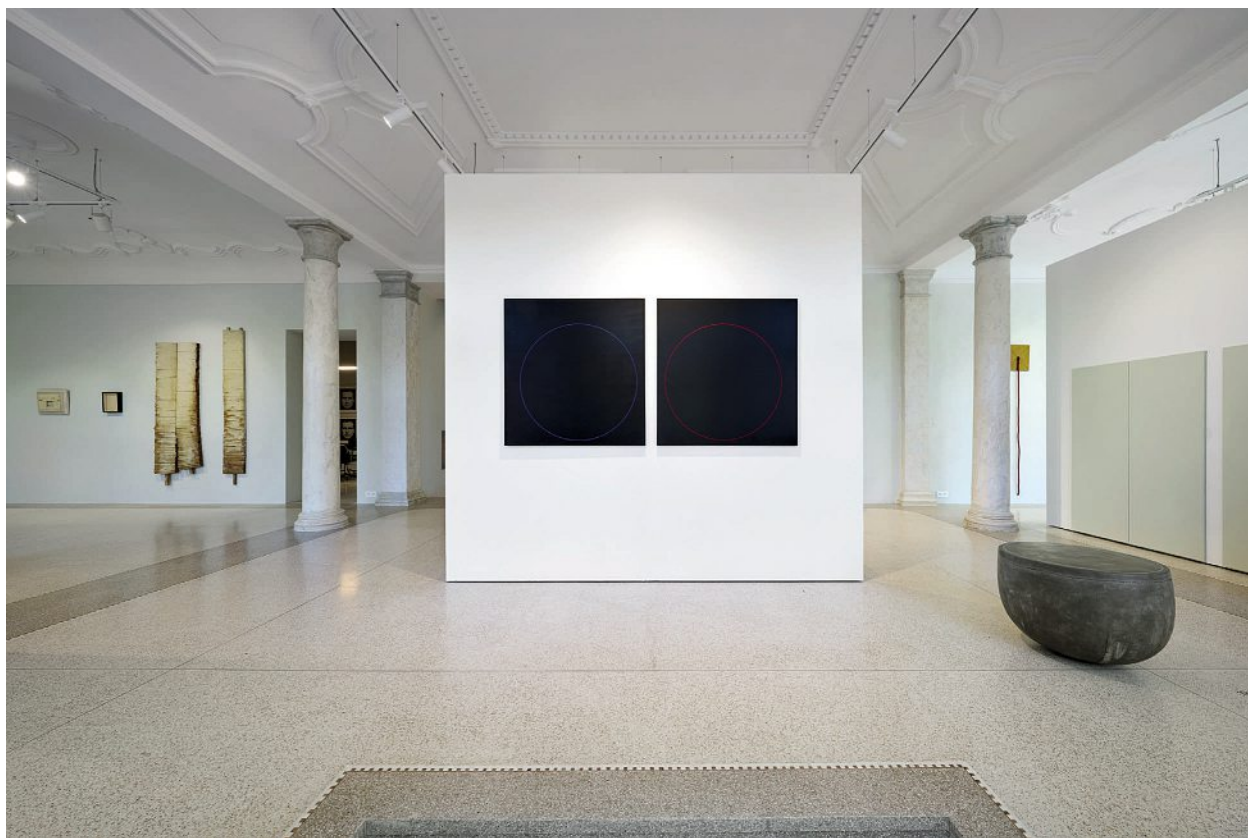
TELEFON: +420 773 511 799, +420 777 074 796

E-MAIL: info@etcetera-auctions.com

www.etceteraart.com

ETCETERAART SMETANOVO NÁBŘEŽÍ 8 PRAHA

AUKCE ETCETERA 21. PROSÍNE 29. 11. 2025

POST-WAR &
CONTEMPORARY ART
ETCETERAART.COM

Spoustu krásných chvil jsem zažil jen díky umění

NA KONCI LISTOPADU BUDE GALERIE KODL POŘÁDAT SVOJI JIŽ 94. AUKCI. KONKRÉTNÍ POLOŽKY ZATÍM PEČLIVĚ TAJÍ, ALE OPĚT BUDE SILNĚ ZASTOUPENA ČESKÁ MODERNA. „MŮŽETE SE TĚŠIT NA ŠPIČKOVÁ UMĚLECKÁ DÍLA POCHÁZEJÍCÍ Z VÝJIMEČNÝCH SOUKROMÝCH SBÍREK, JAKO JE NAPŘÍKLAD KOLEKCE DOKTORA BOROVIČKY,“ ŘÍKÁ MAJITEL GALERIE MARTIN KODL.

Jaká je zatím pro vás letošní sezona?

Vše běží tak, jak jsme zvyklí, což znamená moc dobře. Poslední aukce byla velmi úspěšná. Nejdražším obrazem se stala Kvetoucí louka od Josefa Čapka, která se vydražila za více než 16,3 milionu korun. To je výborný výsledek, navíc mě v tomto případě zvláště těší, že se podařilo skvěle zobchodovat umělecké dílo, které bylo po celá desetiletí v soukromé sbírkě v USA, vlastně zapomenuté. Při aukci jej získal velmi osvědčený český sběratel.

Největší boj v sále ale svedli sběratelé o plátno Na Otavě od Václava Špály. Proč byl takový zájem zrovna o něj?

Na konci obvykle zůstanou dva dražitelé, u tohoto obrazu jich vytrvalo až do finále několik a to mě mile překvapilo. Ale pak jsem si řekl, že přece není, proč být překvapen, není čemu se divit. Vždyť Špálovo „modré období“ je úžasné! Už na loňské podzimní aukci se jeho Peřeje na Orlici vydražily v autorském rekordu, letošní výsledek s obrazem Na Otavě pak ten rekord ještě překonal.

Mám z toho velkou radost i proto, že mě k Václavu Špálovi váže osobní vztah. Můj děda se s ním přátelil, já jsem později také s tatínkem často chodil do jeho vily za paní Špálovou. Všude na stěnách visely ty nádherné modré obrazy; patří k našemu sběratelskému směřování, a to po několik generací. Mám je rád a vždycky mi udělá radost, když někde Václav Špála zase zazáří. Hodnota jeho děl ještě určitě poroste.

Vaše poslední aukce přinesla skvělé výsledky i řadu autor-ských rekordů. Co to vypovídá o zájmu o českou modernu a poptávce po poválečném umění?

Česká moderna, poválečné umění a současné umění, které se dnes blíží ke středu sběratelského zájmu doslova mílovými kroky, jsou – řekněme – tři ostře sledované kategorie. Přitom je zřejmé, že sběratelská obec se víc vzdělává, přibývá lidí, kteří si umění kupují, a tak jsou i ceny vyšší. Je to setrvalý vzestupný trend, který vyvrací všechny pesimistické prognózy. A že jsem jich za těch pětadvacet let, co se obchodem s uměním zabývám, slyšel už hodně. Mnohokrát se už říkalo, že ceny české moderny narazily na strop, že už nemají kam stoupat, že je to maximum možného... A ony stále stoupají. Proč? Protože to je skvělé umění, významné nejen v českém, ale i ve světovém kontextu.

Jak hodnotíte trh s uměním v posledních pěti letech? Pro- měnilo se nějak složení sběratelů, investorů?

Bohužel, v posledních letech řada významných sběratelů navždy odešla. Je to přirozená výměna generací, já vím, ale stejně je postrádám. Mám za prvé sklon k nostalgii a za druhé mám rád sběratele srdcaře. Hrozně rád pobývám s lidmi, kteří umění rozumí, ctí jej a milují. Peníze však dnes

FOTO: ARCHIV GALERIE

promlouvají do života nás všech, ovlivňují nás, ať chceme, nebo se trochu vzpouzíme. A z toho vyplývá, že na trhu přibývá investorů. To ovšem neznamená, že by zájem o umění opadal, spíš naopak. A tak i ceny rostou.

To je pro obchodníka s uměním dobrá zpráva, ne?

Ano, je to dobrá zpráva. Však si také nestěžuji. Jen, jak už jsem zmínil, trpím sklonem k nostalgii, a tak se mi stýská po těch starých kamarádech.

KodlContemporary letos otevřel v historickém centru Prahy samostatnou galerii. Co to pro vaši rodinu znamená?

Když se ohlédnu do minulých let, troufnu si tvrdit, že spoustu krásných chvil jsem zažil jen díky a kvůli umění. A dnes jsem moc rád, že všechny moje děti inklinují také ke sběratelství a obchodu s uměním. Jdou do toho naplno, drží se rodinné zásady, že když něco děláme, děláme to pořádně. Galerie KodlContemporary je odvážný projekt, Jakub se jej chopil s obrovským nasazením a já jsem samozřejmě připraven mu pomoci, bude-li to potřeba. I když se ubírá trochu jiným směrem, máme stejný cíl.

Celý život se snažím české výtvarné umění dostat do světa, vrátit mu respekt a postavení, jež bylo lety komunistického vzduchoprázdna otřeseno. Usiluji o to, aby bylo ceněno adekvátně svým kvalitám, aby se dostalo na špičku i v mezinárodním kontextu, a o to stejné jde i Jakubovi a jeho uměnímilovně ženě. V KodlContemporary umocňují naši rodinnou filozofii a já nepochybuji o tom, že se jim podaří současné české umění prosadit na světové scéně. Dojdou určitě mnohem dál, než jsem došel já.

Není to i smutné období, když děti přerůstají své rodiče?

Každá mince má dvě strany, stárnutí si nikdo z nás rád nepřipouští. Fan-dím Jakubovi s KodlContemporary, staršímu Matyášovi, který má velké úspěchy s online aukcemi v jeho firmě Artslimit, a nejmladší Adélce, která studuje v Londýně a přitom už je licitátorkou na našich aukcích. Všichni dohromady skvěle zahánějí moje smutky nad prchajícím časem.

Chodí k vám děti ještě pro radu?

Řekl bych, že máme systém podobný tomu, jaký jsem praktikoval já se svým tátou. Když jsem začal podnikat, chodil jsem si k němu pro radu, až když mi bylo trochu ouvej, ale je pravda, že to bývalo dost často. Moje děti jsou trochu chytřejší, nechodí pro radu tak často, ale našťástí vždycky včas. O umění, o naší práci mluvíme každý den, je to téma, které nás všechny baví. Mladí mají dnes obrovské možnosti, jak se vzdělat, jak získat informace i zkušenosti, nebojím se o ně. K naší profesi je pak ještě třeba mít talent. Ten se nedá ani naučit, ani získat, buď je, nebo není. Zdá se, že Adéla, Matyáš a Jakub jej podědili dostatečně.

Připravujete vaši 94. aukci. Jaká bude, na co se můžeme těšit?

Opět bude silně zastoupena česká moderna, můžeme se také těšit na špičková umělecká díla pocházející z výjimečných soukromých sbírek, jako je například kolekce doktora Borovičky. Nechci ještě zveřejňovat konkrétní položky, ale mohu konstatovat, že kdybychom teď výběr děl uzavřeli, byl bych i tak spokojen. A to nás ještě od aukce dělí spousta času, koná se až 30. listopadu.

V létě jste návštěvníkům otevřeli fantaskní svět Josefa Lieslera. Plánujete v následujících měsících další zajímavou výstavu?

Výstava Josefa Lieslera navazovala na cyklus současného umění, které jsme prezentovali pravidelně s KodlContemporary v rámci letních výtvarných salonů. Teď současné umění přesídlilo do nové galerie, koncept se tedy trochu mění a na Národní třídě se víc zaměříme na monografické expozice. Výstava Josefa Lieslera byla velmi úspěšná, což mi potvrzuje, jak je důležité se dílu tvůrce, jehož tvorba je špičková, ale tak trochu opomíjená, věnovat systematicky. Nebyla to jednorázová akce, žádné plácnutí do vody, ale dlouhodobý projekt, díky němuž se podařilo tohoto autora dostat do středu pozornosti sběratelů. To mě těší a přesně odpovídá cílům, které jsem si kdysi předsevzal.

Koho tedy představíte příští léto?

Léto bude ve znamení Emila Filly. Navážeme tak na výstavu, kterou jsme pořádali před dávnými 25 lety a která nesla název „Emil Filla ze soukromých sbírek“. Nová výstava nebude tedy objevná, ale velmi zajímavá a kvalitní, stejně jako tomu bylo tehdy. Doufám, že se nám podaří zapůjčit opět i Zlaté rybičky u okna, které v novodobé historii Filly nejvíc proslavily a zároveň se staly symbolem nejdéle trvajícího aukčního rekordu v Česku.

GALERIE KODL

O GALERII

Galerie Kodl je aukční, prodejní a výstavní síň založená na více než stoleté rodinné sběratelské tradici. Zaměřuje se na nákup a prodej obrazů, kreseb, grafik a plastik českého výtvarného umění 19. a 20. století. Během roku pořádá tematické výstavy. Zajišťuje také odborné konzultace, soudněznalecké posudky a expertízy, restaurování či rámování obrazů. Galerie si zakládá na záruce prodávaných uměleckých děl a na maximálně profesionálním přístupu. V čele špičkového týmu odborníků a historiků umění stojí současný vlastník, soudní znalec PhDr. Martin Kodl.

ZAMĚŘENÍ: AUKČNÍ, PRODEJNÍ A VÝSTAVNÍ SÍŇ

SPECIALIZACE: výtvarné umění

POČTY AUKCÍ ROČNĚ: 2

PROVIZE: 20 %

ROČNÍ OBRAT: cca 770 mil. Kč

KODL
G A L E R I E

GALERIE KODL

ADRESA: Národní 7, 110 00 Praha 1

TELEFON: + 420 251 512 728,
+ 420 602 117 440

E-MAIL: galerie@galeriekodl.cz

www.galeriekodl.cz

Inzerce

KODL
G A L E R I E

**ZVEME VÁS NA LISTOPADOVOU
PŘEDAUKČNÍ VÝSTAVU**

Aukce se uskuteční 30. 11. na Žofíně
+ online na artslimit.com

Národní 7, Praha 1 • galerie@galeriekodl.cz
Tel.: +420 251 512 728, +420 602 117 440

www.galeriekodl.cz

JOSEF ČAPEK: DĚTI S DRAKEM • olej na plátně, 1933, sign. LD, 42 x 51 cm
Vývolávací cena: 3 000 000 Kč, odhadní cena: 4 000 000 – 8 000 000 Kč

Dorotheum láká na Zrzavého a Medka

V AUČNÍM DOMĚ DOROTHEUM JE NYNÍ SEZONA V PLNÉM PROUDU. AŽ DO 17. ŘÍJNA PROBÍHÁ VÝSTAVA ZORKY SÁGLOVÉ A ZNÁMÁ JSOU UŽ I NĚKTERÁ DÍLA DO VELKÉ PODZIMNÍ AUČE. NABÍZET SE BUDE MEDEK NEBO ZRZAVÝ. „V AUČÍCH OBRAZŮ 19. STOLETÍ NÁS PAK ČEKÁ JEDNA VELKÁ RARITA – POHLED NA MLADOU BOLESLAV OD CARLA CROLLA,“ ŘÍKÁ MICHAL ŠIMEK, ŘEDITEL PRAŽSKÉ REPREZENTAČNÍ KANCELÁŘE DOROTHEUM.

Vloni se vám podařilo dosáhnout rekordních výsledků v několika segmentech. Jak úspěšná je zatím vaše současná sezona?

Velké podzimní aukce máme teprve před sebou, ale zatím jsme s výsledky za tento rok velice spokojeni. Velmi úspěšná byla naše velká jarní aukce moderního umění, enormní zájem byl u našich zákazníků o nabízená díla Schieleho, Klimta, Molla a mnoha dalších velkých jmen světového umění. Radost nám udělaly i výsledky prací českých autorů, které jsme nabízeli v našich aukcích. Jak v segmentu 19. století, tak moderního a současného umění, kde jsme prodali třeba olej Josefa Čapka či tři malby Mikuláše Medka.

Roste zájem o umění i mezi českými zákazníky?

Trh s uměním si našel své místo nejen u těch, kteří se o něj zajímají a mohou si dovolit občasný nákup, ale stal se také součástí života finančních elit. Důležitou součástí tohoto aspektu je, že umění už není jen o nákupu v aukci nebo galerii. Je o podpoře výtvarného umění jako součásti naší kultury obecně. A tady se našťástí ukazuje, že i v tomto směru už jsme ušli nemalý kus cesty. Máme instituce vybudované a podporované privátním sektorem, které se velmi aktivně podílejí na našem kulturním dění a představují umění také v neinvestiční podobě, což je strašně důležité i pro investiční stránku věci.

Pravidelně pořádáte poradenské dny. Podařilo se vám při nich objevit nějaká výjimečná díla?

Příběhy, kdy někdo přišel s fotkou obrazu a s dotazem, zda má nějakou hodnotu, aby si nakonec odnesl miliony, opravdu nejsou smyšlené, sám jsem takové situace zažil. Dnes už je samozřejmě i pro laika mnohem snazší dopátrat se nějakých základních informací, takže spíše přibývá vět „Díval jsem se na internet a asi mám doma něco cenného. Raději bych si to u vás ještě ověřil“. Obecně vidím problém spíše v tom, že lidé vědí, co mají doma, ale nemají už vůbec ponětí, jak se dílo do majetku jejich předků dostalo. Před nějakými 20–30 lety se toto vůbec neřešilo, dnes je důraz na doložitelnou historii prodávajícího předmětu velmi velký.

Dorotheum pořádá ročně stovky aukcí v desítkách prodejních kategorií, od mincí přes obrazy až po exkluzivní šperky. Na jakou kategorii byste doporučoval se zaměřit zájemcům o alternativní investice?

Pokud se do toho chtějí pustit na vlastní pěst, měli by si vybrat kategorii, které rozumějí, nebo se s ní alespoň chtějí blíže seznámit. Postupně si v ní pak mohou vybudovat portfolio podložené dostatkem informací. V zásadě nezáleží na tom, o jakou kategorii jde – každá totiž nabízí příležitosti. Úspěch investice nezaručí jen velké množství peněz, ale i dostatek informací. A také správné rozhodnutí, kdy prodat.

FOTO: HN – LUKÁŠ BIBA

Co dalšího připravujete v nadcházejícím období?

I v letošním roce jsme si opět udělali radost výstavou přípravou pro Prague Art Week, do prostor naší reprezentační kanceláře na Václavském náměstí tentokrát zavítala tvorba Zorky Ságlové. V podstatě se jedná o to nejdůležitější z její tvorby. Výstava je k vidění až do 17. října. Co se aukčního dění týče, v našich podzimních aukcích by si měli přijít na své i milovníci českého umění. Vedle prací Jana Zrzavého to budou především informální malby Mikuláše Medka a liniový obraz Zdeňka Sýkory Linie č. 109. V aukcích obrazů 19. století nás pak čeká jedna velká rarita – pohled na Mladou Boleslav od Carla Crolla.

DOROTHEUM

O GALERII

Dorotheum je největším aukčním domem ve střední Evropě. Jeho tradice sahá až do roku 1707, kdy bylo založeno římským císařem a českým králem Josefem I. Se čtyřmi aukčními týdny nabitými špičkovými pracemi klasické moderny i mezinárodní poválečné scény, starých mistrů a umění 19. století a celkem sedmi stovkami aukcí ročně patří Dorotheum k vedoucím evropským aukčním domům, v jejichž aukcích hojně prodávají i nakupují také zákazníci z Česka.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM

SPECIALIZACE: výtvarné umění, šperky, historická vozidla, design

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 700

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVAJÍCÍHO: 9,6–22 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 15–30 %

DOROTHEUM

DOROTHEUM GMBH & CO KG

ADRESA: Dorotheergasse 17,
1010 Wien

TELEFON: +43 1 515 600

E-MAIL: kundendienst@dorotheum.at

REPREZENTAČNÍ KANCELÁŘ

ADRESA: Václavské náměstí 19
110 00 Praha 1

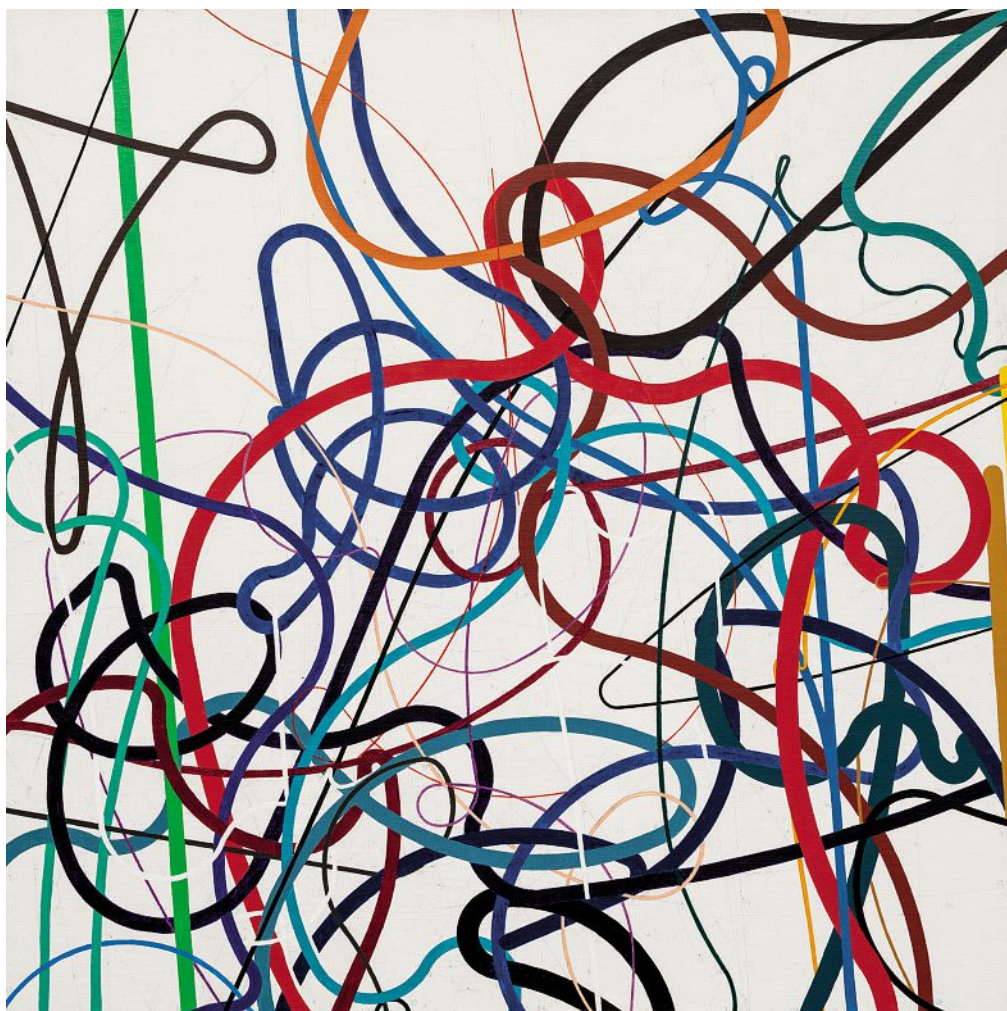
TELEFON: +420 224 222 001

E-MAIL: info@dorotheum.cz

www.dorotheum.com

DOROTHEUM

ZALOŽENO 1707

Zdeněk Sýkora (1920–2011), *Linie č. 109* (1993), olej a akryl, plátno, 100×100 cm, odhadní cena 200 000–300 000 €

AUKCE SOUČASNÉ UMĚNÍ I

19. listopad 2025

Palais DOROTHEUM

Dorotheergasse 17
1010 Vídeň

www.dorotheum.com

Hamburk | Düsseldorf | Mnichov | Milán | Řím | Londýn | Brusel | Praha | Paříž | Tel Aviv

Adolf Loos Gallery bude dražit umělecký klenot

AUKČNÍ DŮM ADOLF LOOS APARTMENT AND GALLERY SE PŘIPRAVUJE NA LISTOPADOVOU AUKČNÍ VÝSTAVU. HLAVNÍM LÁKADLEM BUDE PLÁTNO BOHUMILA KUBIŠTY ZÁTIŠÍ MALÍŘSKÉ. „TAKTO KVALITNÍ ZÁTIŠÍ SE V NOVODOBÉ HISTORII ČESKÉ REPUBLIKY OD ROKU 1989 DOSUD NEDRAŽILO. JDE O NAPROSTÝ UMĚLECKÝ A SBĚRATELSKÝ KLENOT,“ ŘÍKÁ VLADIMÍR LEKEŠ, ŘEDITEL AUKČNÍHO DOMU.

Na vaší ložské podzimní aukci padlo hned devět světových aukčních rekordů. Očekáváte podobný úspěch i nyní?

Samozřejmě si s velkou pokorou vážíme toho, že se našim aukcím dlouhodobě daří. Adolf Loos Apartment and Gallery se od počátku zaměřuje na výběr jen těch nejvýznamnějších uměleckých děl, která jsou vždy pečlivě prověřena předními českými i zahraničními odborníky. I proto pořádáme pouze dvě aukce ročně – každá z nich je skutečnou událostí, na kterou se sběratelská veřejnost těší. Jako jediní v Česku navíc poskytujeme doživotní záruku pravosti nabízených děl. To vše stojí za našimi úspěchy a věříme, že rekordní částky budou padat i nadále – díky důvěře a podpoře našich klientů.

Dne 9. listopadu se uskuteční vaše podzimní aukce. Na co všechno se mohou zájemci o umění těšit?

Do podzimní výběrové aukce se podařilo získat hned několik výjimečných sběratelských unikátů. Nejvýznamnější položkou je zcela raritní plátno Bohumila Kubišty ZÁTIŠÍ MALÍŘSKÉ z roku 1913 s vyvolávací cenou 29 milionů korun. Takto kvalitní zátiší se v novodobé historii České republiky od roku 1989 dosud nedražilo. Jde o naprostý umělecký a sběratelský klenot – Kubišta v roce 1913 vytvořil kubistickou techniku pouze pět olejů, z nichž čtyři jsou ve státních sbírkách.

Velkým lákadlem budou také dvě díla Emila Filly: ZÁTIŠÍ S LÁHVÍ RUMU a trumfovým esem z let 1913–1920 s vyvolávací cenou 8,2 milionu korun a intimnější ZÁTIŠÍ S POHÁREM A DVĚMA RYBAMI z roku 1930 za vyvolávací cenu 2,1 milionu korun. Milovníci moderní tvorby ocení rovněž práci Zdeňka Sýkory – jeho Makrostruktura IV z roku 1972 patří k nejvýznamnějším dílům strukturálního období. Z pozdější Sýkorovy tvorby se objeví olej Skvrny z roku 1989.

Co dalšího aukce nabídne?

Nabídne i další významná jména českého výtvarného umění: mystický olej Václava Boštíka Bez názvu, poetickou malbu Václava Radimského Řeka v krajině z okolí francouzského Giverny, dvoumetrovou éterickou sochu Olbrama Zoubka Múza, Stanislava Kolíbala a jeho minimalistická plátna Bez názvu I. a II., která byla vystavena v roce 1976 v prestižní Marlborough Galleria Řím, nebo rozměrné dílo Jana Mertý Neznámému skláří (podle Sitenského) z roku 2004.

Sběratele potěší i unikátní autografický zápis slavného světového skladatele Bohuslava Martinů, který bude vůbec poprvé v rámci předaukční výstavy představen veřejnosti. Dražit se budou také obrazy předních tuzemských současných umělců jako Magdaleny Jetelové, Jiřího George Dokoupila, Jana Gemrota, Milana Knížáka, Vladimíra Kopeckého, Jiřího Černického, Aleše Lamra, Michaela Rittsteina a také několik zahraničních autorů, jako je Joan Miró, Sam Francis nebo Alexander Calder.

Všechna tato díla budou k vidění na předaukční výstavě v ikonických prostorách naší výstavní síně Expo 58 ART od 8. října do 8. listopadu 2025. Dne 9. listopadu pak bude od 16:00 zahájena samotná aukce uměleckých děl.

FOTO: KIVA

Jaká zajímavá umělecká díla se v poslední době dražila? Může vás navštívit i začínající sběratel s omezenými financemi?

Naše aukční síň je držitelem celé řady českých i světových aukčních rekordů. Minulý rok jsme například vydražili výjimečný obraz od Františka Kupky Conception / Danae (Početí) za úctyhodných 126,5 milionu korun. Stal se tak nejen nejdražším obrazem prodaným na aukci v Česku, ale také osobním rekordem samotného malíře. Přesto však naše nabídka není určena jen velkým investorům – snažíme se, aby si v ní našel své místo opravdu každý. Proto pravidelně zařazujeme i umělecká díla v dostupnějších cenových hladinách, která otevírají dveře do světa sběratelství i začátečníkům.

ADOLF LOOS APARTMENT AND GALLERY

O GALERII

Dlouhodobě nejúspěšnější česká aukční síň a galerie, založená roku 2009, specializovaná na prodej kvalitních obrazů, plastik a designu významných českých a zahraničních umělců. Na jejích výběrových aukcích padla naprostá většina světových aukčních rekordů českých malířů. Stejně tak zde padlo i několik světových aukčních rekordů zahraničních autorů. Výběrové aukce se konají ve výstavní síni ikonické budovy Expo 58.

ZAMĚŘENÍ: AUKČNÍ DŮM A GALERIE

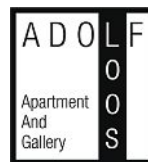
SPECIALIZACE: VÝTVARNÉ UMĚNÍ, SOCHY, DESIGN

POČET AUKCÍ ROČNĚ: 2 (JARO A PODZIM)

POČET VÝSTAV ROČNĚ: 2

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVÁJÍCÍHO: 21 % VČETNĚ DPH

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: PO DOHODĚ

ADOLF LOOS APARTMENT AND GALLERY S.R.O.

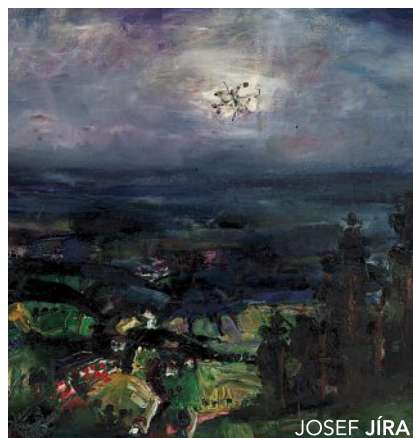
ADRESA: Expo 58 ART,
Letenské sady 1500/80,
170 00 Praha 7

E-MAIL: loos@aloos.cz

www.aloos.cz

VÝBĚROVÁ AUKCE UMĚNÍ

NEDĚLE 9. LISTOPADU 2025 V 16:00 HODIN

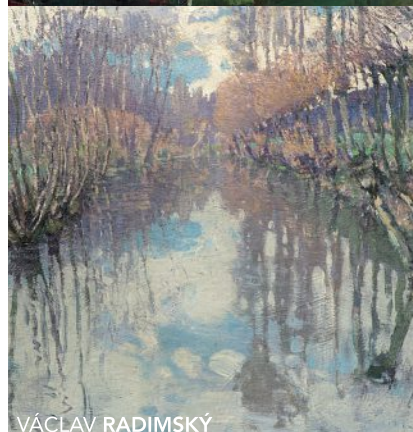
JOSEF JÍRA

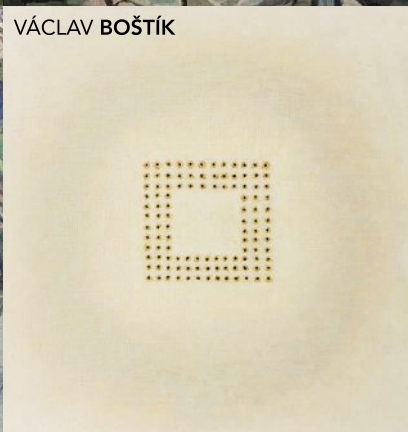
BOHUMIL KUBIŠTA

FRANTIŠEK KUPKA

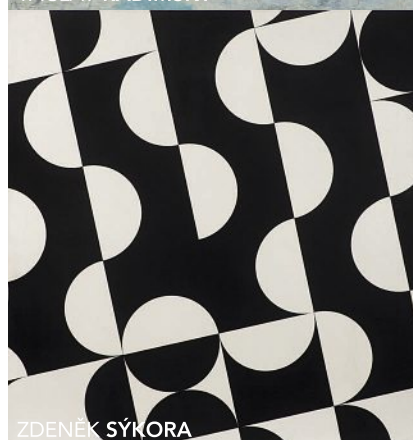
VÁCLAV RADIMSKÝ

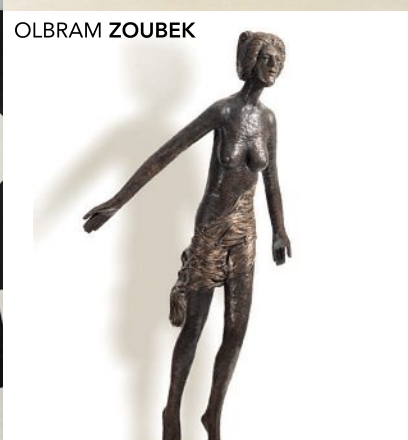
VÁCLAV BOŠTÍK

JIRÍ ANDERLE

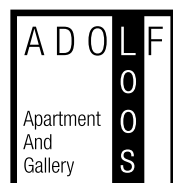
ZDENEK SYKORA

OLBRAM ZOUBEK

EMIL FILLA

expo⁵⁸
art

AUKČNÍ KATALOG:

www.aloos.cz

PŘEDAUČNÍ VÝSTAVA EXPONÁTŮ
VÝSTAVNÍ SÍŇ ADOLF LOOS APARTMENT
AND GALLERY V EXPO 58 ART
8. ŘÍJNA—8. LISTOPADU 2025:
10:00—18:00 HODIN
9. LISTOPADU 2025: 10:00—15:30 HODIN

LETENSKÉ SADY 1500/80, PRAHA 7

Galerie Platýz nabídne mimořádná díla malířů z Podkarpatské Ukrajiny

GALERIE PLATÝZ PROŽÍVÁ DALŠÍ STABILNÍ ROK, KTERÝ V SOUČTU PŘINESL TĚMĚŘ TO-TOŽNÉ VÝSLEDKY JAKO TEN LOŇSKÝ. VRCHOL SEZONY PŘI TOM PŘIJDE TEPRVE S POSLEDNÍMI DVĚMA AUKCEMI NA PODZIM. „NEJVĚTŠÍ UDÁLOSTÍ JE AKTUÁLNÍ OBJEV NĚKOLIKA DĚL VÝZNAMNÝCH MALÍŘŮ Z PODKARPATSKÉ UKRAJINY TŘICÁTÝCH LET, KTERÁ POCHÁZEJÍ ZE SBÍRKY VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI TEHDEJŠÍHO MÍSTNÍHO POLITICKÉHO I KULTURNÍHO ŽIVOTA,“ ŘÍKÁ PROGRAMOVÁ MANAŽERKA KAMILA HERRMANN Z AUČNÍ GALERIE PLATÝZ.

Jak hodnotíte letošní sezonu?

Výsledky se zatím velmi podobají loňskému roku – a ten považujeme za vydařený. Máme za sebou několik úspěšných aukcí a největší očekávání směřujeme k podzimním termínům. Říjnová a listopadová aukce bývají tradičně vrcholem sezony a i letos máme připravena díla, na která se velmi těšíme.

Jakou roli hrají online aukce?

Pro většinu dražitelů už jsou samozřejmostí. Poskytují maximální pohodlí, anonymitu a možnost účastnit se odkudkoli – ať už ze zahraniční cesty, dovolené nebo z domova. Umění se tím stává dostupnějším a celý proces výrazně flexibilnějším. My přitom nabízíme i zázemí kamenné galerie, kde si mohou zájemci díla předem osobně prohlédnout. Spojení online prostředí a fyzické galerie se ukazuje jako ideální kombinace.

Do vaší galerie se nedávno dostala zajímavá kolekce děl z pozůstalosti. O co šlo?

Oslovila nás klientka, která zpracovávala pozůstalost po svém příbuzném, a požádala nás o zprostředkování prodeje většího souboru děl. Pečlivě jsme vybrali položky, které by mohly sběratelsky rezonovat, a podařilo se nám identifikovat několik mimořádně cenných obrazů.

Která díla byste označila za nejvýznamnější?

Na prvním místě určitě stojí práce Vojtěcha Erdélyiho, spoluzakladatele podkarpatské výtvarné školy, jehož tvorba je odborníky i sběrateli vysoce ceněna. Velkou pozornost si zaslouží také obraz od Andreje Kocky Huculky – krásná ukázka jeho schopnosti propojit realistickou tradici s barevnou expresí. A navíc se nám podařilo určit ještě třetího autora, žáka mistrů Erdélyiho a Bokšaje.

Jde o obrazy Vasilu Dvan-Šarpotokího. Jak byste ho představila?

Vasil, známý také jako László Dvan-Šarpotoki, byl představitelem modernistické generace podkarpatské školy. Vystavoval už ve 30. letech a jeho tvorba vychází z fauvismu a expresivní stylizace. Typické jsou pro něj syté dekorativní plochy a charakteristické modré kontury. V odborné literatuře je uváděn, avšak na českém trhu je prakticky neznámý. Právě proto je pro nás tak cenným objevem – jde o talent srovnatelný s jeho slavnějšími učiteli, který zde teprve čeká na své uznání.

Čím je pro vás osobně tato kolekce zajímavá?

Vedle umělecké kvality i samotným příběhem. Původním majitelem byl JUDr. Stanislav Ilek (1888–1974), rodák z Rovečného, který působil

FOTO: ARTW

v Podkarpatské Rusi jako okresní hejtmán a později rada politické správy v Užhorodě. Jeho domácnost byla skutečným kulturním centrem, kde se potkávali výtvarníci i významné osobnosti veřejného života. S Erdélyim navázal osobní kontakty a získal od něj řadu obrazů – nákupem, objednávkou i darem, včetně portrétů sebe i své rodiny. Po evakuaci z Podkarpatské Rusi v roce 1939 se většinu obrazů podařilo uchovat a následně přestěhovat do Brna. Tyto okolnosti dávají celé kolekci mimořádnou výpovědní hodnotu a jejich příběh posouvá sbírku daleko za hranici pouhé estetické kvality.

GALERIE PLATÝZ

O GALERII

Galerie Platýz, online aukční dům se spolehlivým zázemím kamenné galerie, se nachází v samotném centru Prahy, v Paláci Platýz. Zaměřuje se na výtvarné umění 19.–21. stol., v online aukci pravidelně nabízí sběratelům to nejlepší z (převážně) české a slovenské malby, grafiky, fotografie, sochařství a sklářství. Spolupracuje se znalci v oboru, restaurátory i mnoha současnými výtvarníky, proto může poskytnout prodejci i kupujícímu kompletní odborný servis.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE A ZAMĚŘENÍ: výtvarné umění 19.–21. stol.

POČET AUČÍ/VÝSTAV ROČNĚ: 8

Aukční
GALERIE PLATÝZ

GALERIE PLATÝZ S.R.O.

ADRESA: Palác Platýz, Národní 416/37, 110 00 Praha 1

TELEFON: +420 602 239 239, +420 257 328 547

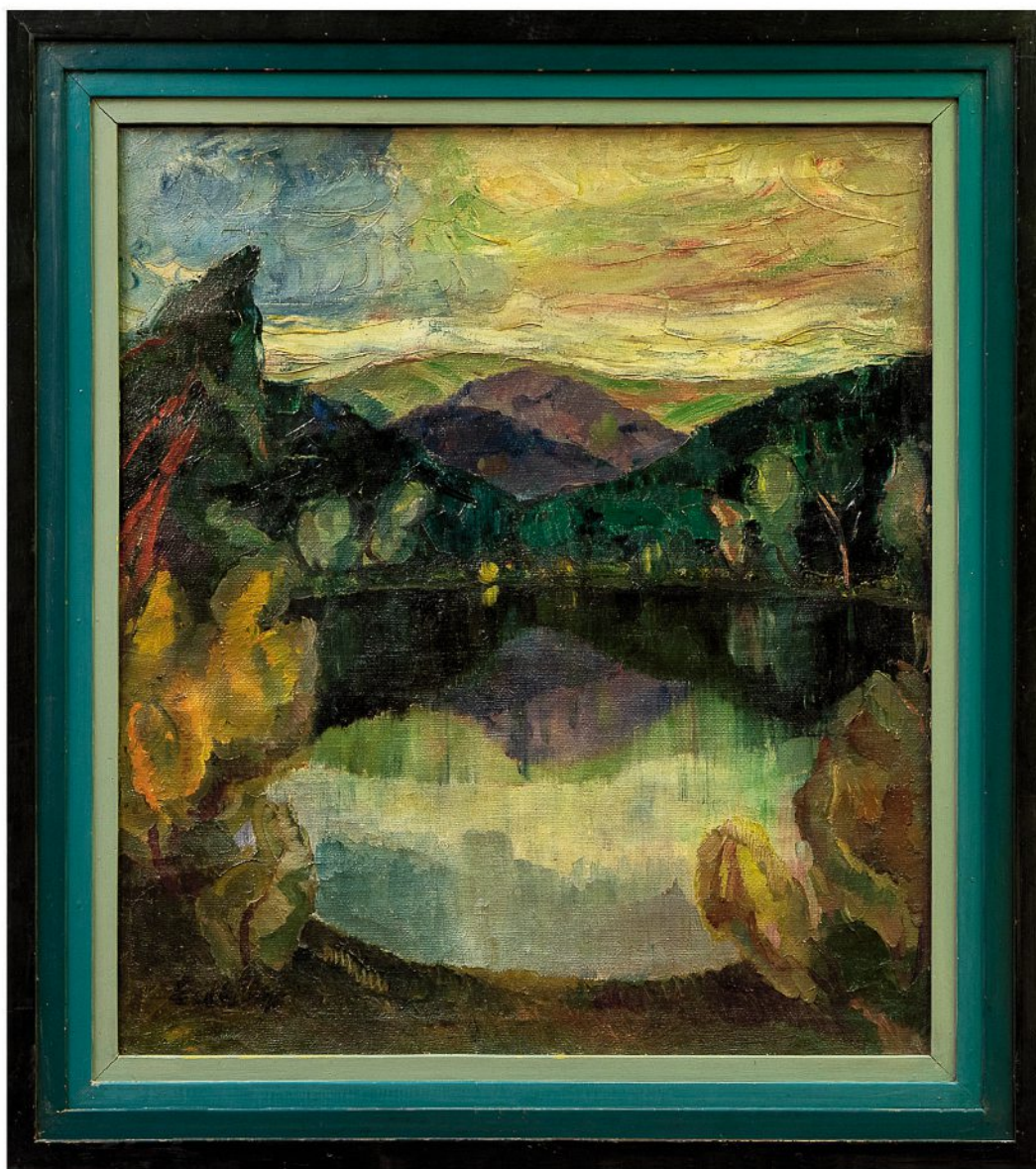
E-MAIL: GALERIE@GALERIEPLATYZ.CZ

www.galerieplatyz.cz/aukce

Aukční
GALERIE PLATÝZ

Galerie a online platforma
pro nákup a prodej
uměleckých děl.

www.galerieplatyz.cz

Vojtěch Erdélyi, Jezero: olej na plátně, rozměr 88 x 77 cm, kolem roku 1930

Galerie Platýz, Národní 416/37, Praha 1, tel.: 602 239 239 nebo 257 328 547, e-mail: galerie@galerieplatyz.cz

Artium
 by KKCG

Artium, prostor plný umění a emocí.
 Stačí jen vstoupit!

Otevřeno denně. Metro Bořislavka.
 @artiumbykkcg artium.kkcg.com

